THE MAGAZINE.

ST. THOMAS' COLLEGE, TRICHUR.

SFPTEMBER, 1932.

VOL. VIII. NO. I.

CONTENTS.

1.	Editorial	5
2.	The Problem of Indian Population	9
3.	On Brothers	15
4.	An Historical Tradition	20
5.	A Day at the Cape	24
6.	Too Late	28
7.	Parting at Morning	30
8.	The Royal Palate	31
9.	The College Union	39
10.	University Examinations Results	46
11.	College Chronicle	49
12.	ഭൂപാലമംഗളം	
13.	ആശാന്റെ സ്നേഹം	
14.	മോഹറകളുടെ മാന്ത്രികശക്തി	൧
15.	സ്ത്രീ (ടാഗോർ)	൫
16.	ബഹുജനം പലവിധം	൭
17.	ക്ഷാമനിവാരണം	൯
18.	ഉത്സാഹം	൧൧
19.	എഴുത്തച്ഛനും പി: കേ. യും.	൧൨
20.	മരണത്തിന്റെ സമീകരണം	൧൩
21.	കോളേജിൽ പഠിപ്പു കേമമായി	൧൪

10

UNIVERSITY LIBRARY
20 OCT 1932
MADRAS

H. H. Sir Sri Rama Varma, G. C. S. I., G. C. I. E.,
THE LATE MAHARAJAH OF COCHIN.

H. H. Sir Sri Rama Varma.

MAHARAJAH OF COCHIN

UNIVERSITY LIBRARY
20 OCT 1932
MADRAS

1932 - Vol. VIII
73169
12616
5-21: N26
G3
No 1, 2, 11
1933 - 20 vol. X
No 1, 2 ... missing (No 3 only)

THE MAGAZINE.

ST. THOMAS' COLLEGE, TRICHUR.

Editor [English Section]... P. S. Venkateswaran, M. A., [Eng. & Hist].

Vol. VIII. | SEPTEMBER, 1932. | No. 1.

> "The old order changeth, yielding place to new,
> And God fulfils Himself in many ways,
> Lest one good custom should corrupt the world."

The sad and unexpected demise of His Highness Sir Sri Rama Varma, G. C. I. E., the late Maharajah of Cochin, at Madras on 25 th March 1932, was the occasion of universal sorrow throughout Cochin State. For about eighteen years from 1914, His Highness had guided the destinies and fortunes of his subjects and by his efficient administration of the State earned the gratitude, loyalty and affection of all Cochinites. The period of his eventful ***regime*** witnessed a remarkable development in the finances and prosperity of the State. The revenue of the State has almost doubled itself in the course of the last twenty years. The Cochin Legislative Council inaugurated in 1925, and the Cochin Harbour works now nearing completion bear eloquent testimony to the constructive statesmanship and far-sighted vision that characterised his beneficent administration.

At the same time His Highness was always fully alive to the importance of higher education, and it was during his *regime* that three first grade Colleges were established in the State, where previously there was none. The St. Thomas' College, Trichur, has special reasons to be grateful; for in August 1919, His Highness was gracious enough to open the newly started Intermediate Department and ever since continued to manifest a keen interest in the fortunes and activities of the College. History will surely rank him as one of the greatest rulers of Cochin State who have impressed their indelible personality on the annals of Time.

* * * *

"The King is dead! Long live the King." On the first day of June 1932 His Highness Sri Rama Varma ascended the *gadi* of the State amidst scenes of unprecedented enthusiasm. The keynote of his administration was sounded in no unmistakable terms in his gracious announcement shortly after the coronation ceremonies that the franchise of the Legislative Council would be extended and its privileges and responsibilities increased. The present is an age of realisation of progressive ideals for Indian States, and in the terms of the public announcement His Highness has clearly manifested that he has always in his mind the welfare and interest of his subjects. We take this opportunity of expressing our deep and abiding sense of loyalty to His Highness and the Crown of Cochin. Loyalty to the Throne is one of the first principles of conduct with us, and we like to repeat it, because we know that we are passing through an age of criticism, when even the validity of the fundamental principles of government is questioned by many. We cannot be blind to the fact that elsewhere irresponsible critics are seeking to undermine the foundations of the social fabric, while respect and obedience to authority and tradition are at a discount. We have additional reason therefore to be proud of

the fact that Cochin is immune from the contagion of such pernicious influences. The beneficent and paternal administration of the rulers of Cochin and their identification of the welfare and prosperity of their subjects with the primary end and aim of all government have so completely endeared the Maharajahs of Cochin to their subjects that, 'neither evil tongues, rash judgments, nor the sneers of selfish men' will ever prevail against the deep sense of loyal allegiance that is embedded in their inmost hearts. We fervently pray God that He pray be pleased to grant His Highness Sri Rama Varma, the Maharajah of Cochin, many happy years to come in order that he might guide the destinies of the Greater Cochin of the future, with unprecedented success and unexampled brilliance.

* * * *

The Magazine of the St. Thomas College has now completed seven years of its existence. The present Editor well remembers an eventful day a few years ago, when a body of students waited on the Principal to urge on him the advisability of starting a College Magazine, which might serve not only as a chronicle of the various activities of College life, but also as a proper medium for the expression of the literary achievements of the students. Partly as an outcome of their representations, 'The Magazine' was launched forth in 1925 under the able editorship of Mr. Joseph Pettah, M. A. For six years this efficient pilot remained at the helm and looked after the conduct of the Magazine till under him it had attained a standing and repute of its own among publications of the kind. Mr. M. P. Paul, M. A. was in charge of the Editorship of the Magazine during 1931-32, and we express our gratitude to him for the creditable way in which he was able to spice its pages with his racy style and breezy humour. It is highly gratifying to note that during all these years, the response of the students, present and past, to the call of their College Magazine

and its patronage by the educated public have been truly encouraging. It is the earnest desire and hope of the present Editor that the same hearty support and co-operation will enable him to keep 'the old flag flying' as high as ever.

No important changes are contemplated in the policy of the Magazine in its essential principles. Besides standing for an exposition of the principles underlying the St. Thomas' College, the Magazine will continue to be a faithful chronicle of the varied activities of the institution throughout the year, so that it becomes a true reflection of whatever is most important and characteristic in College life. Thus we hope to make the Magazine a precious treasure house not only of the best that the College can give, but also the best that the students can give to their *alma mater*. The students and Old Boys of the College are therefore requested to contribute original articles for the Magazine. At the same time contributions from well-wishers of the College on topics of academic or general interest will be always welcome. We do not intend to place any restrictions on the genre: Short stories, historical traditions. essays, poems, short humorous sketches, cartoons and photographs—all are equally welcome.

P. S. V.

[library stamp] 26 OCT 1932 MADRAS

THE PROBLEM OF INDIAN POPULATION.

K. B. Nambudiripad .IV U. C..

India, according to the latest Census Report, has a population of 35. 5 crores including Burma. Due to the widespread belief among her people that one should have a son for one's spiritual salvation after death and the consequent universality of marriage, the population of India has been constantly on the increase. And the increase is most marked in the last half-century. From 1872 to 1921 there was an increase by 113 millions of which 59 millions can be attributed to her territorial expansion and improved methods of enumeration while there is a real increase of 54 millions in the course of 49 years. The growth in the last decade has been most astounding, being as high as 10%.

It is to be distinctly noted, however, that the comparatively slow growth of her population in the previous decade was due to a higher death-rate rather than a lower birth-rate. The existence of insanitary conditions and epidemics resulting from the dreadful ignorance of the masses coupled with the impotence of the State, was keeping death-rate on a high level. But thanks to the modern renaissance and the growth of health movements like the 'Baby Weeks' and the 'Child-Welfare work', and also the increasing control of famines and epidemics, there is now a marked decrease in the death-rate, especially in the case of infant mortality. This forward movement of the Indian population has caused much alarm in the minds of modern Malthusians who loudly complain that the pressure of population on the means of subsistence is the chief cause of the grinding poverty and hardships of the Indian people.

This is true to a certain extent. But, "the problem of population' in the words of a well-known authority on the

subject, "is not one of mere size, but of efficient production and equitable distribution". What is then the optimum population in India? Opinion, here, is hopelessly divided. India is mainly an agricultural country, a high percentage of her population being engaged in agriculture. It goes without saying that the present agricultural depression is world-wide, and to quote no less eminent an authority than the Economic Committee of the League of Nations, "the dominant and decisive element" of the present world-wide depression in agriculture is due to "the disproportion between the income and expenditure of agricultural undertakings". The difficulties are partly at any rate international in character and international co-operation and action alone can therefore solve them satisfactorily. But the difficulties in India are such as to present problems of a special nature. The whole area under cultivation is divided into millions of small holdings, each of them under petty farmers having neither capital nor agricultural education. The difficulties of introducing up-to-date machinery in place of the antiquated tools and implements and also of employing scientific methods of farming are immensely great. The law of diminishing returns also applies with full force to agriculture. Yet there is no reason to become pessimistic. Generally speaking, land is fertile in India and in the very words of Mr. E. A. Gait, ' Apart from the non-agricultural forms of employment which are rapidly growing in importance it seems certain that in the most crowded tracts, more scientific farming will greatly increase the present produce of the soil." There is therefore great scope for improvements and the spread of Co-operative Credit Societies and also scientific methods of agriculture undertaken by capitalistic farmers can doubtlessly reduce the evils to a remarkable extent.

The manufacturing industries of India, once well thriving have suffered heavily from foreign competition. The Indian labour has general intelligence. But ill-health and ignorance

due to the lack of technical or even primary education coupled with the fatalistic conception of life which saps all initiative and destroys the spirit of enterprise and the peculiar social custom preventing the females of the higher and middle classes from participating in the production of wealth, at least in a direct way, have rendered Indian labour highly inefficient, compared with that of the great manufacturing countries of the world. Indian capital is also shy and unenterprising. People have neither the capacity nor the stimulus to save and what little spare money they have, is through want of adequate Banking facilities and a scientific grasp of the subject, often wasted on festivities or kept in gilt-edged securities. Foreign capital has therefore come to play an important part in the industrial life of India and its influence especially on mining which has got only a limited supply is proving disastrous to the nation. Foreign capital is not indeed necessarily harmful and it is really foolish to disparage it on purely sentimental grounds. But the conditions in India are unique and, to put it mildly, foreign capitalists are getting the lion's share of our industrial resources, not to speak, for the time being, of the perplexing political problems created by these vested interests.

But here too there is much room for improvement and it is a matter for some relief that a tendency for the better has now become discernible in almost all walks of her industrial activities. Being an agricultural country India can produce raw materials at cheaper costs, a decided advantage she enjoys over other countries. Her standard of life is comparatively low. She has again vast potentialities of developing her industrial output. Her steel and sugar industries, to avoid many illustrations, have a golden future if properly attended to and the possibility and economy of making paper from bamboo have also been fully explored. Caste rules too have now become less rigid and have completely lost their economic significance, as limiting supply and competition. There is again scope for the development

of cottage industries silk industry being particularly suited to it which forms an important item in a general programme of rural reconstruction. Public attention has also been focussed on the question of labour, ever since the report of the Whitley Commission and it is satisfactory that the labour problem has received due attention at the hands of the Indian Franchise Committee as well. The real control of the purse by an Indian minister responsible to a popularly elected legislature, in the place of the so—called fiscal autonomy convention, the illusiveness and inefficacy of which have been thoroughly exposed; and the national patronage of indigenous industries through protection tariffs as also greater facilities for technical education and scientific research will considerably increase the industrial efficiency of the country and will put India, at least on a footing of equality with the other great industrial centres of the world.

In a general policy of economic reconstruction the question of retrenchment is no less important than that of increasing the national output and in this connection the Civil Service and the Army the two prominent sources of drain on Indian Exchequer come for severe criticisms at the hands of both politicians and economists. The historial fact that the Civil servants of India are the lineal descendants of the clerks of the East India Company might have weighed heavily with Lord Cornwallis in enhancing their salaries with a view to keep them off from corrupt practices, over which they had gained mastery in their positions as the 'de facto' rulers of Bengal. The higher value of imported labour also might have had its share in their present scale of huge salaries. But if their pay was already too much considering the economic resources of the land, the Lee Commission in the teeth of national opposition aggravated the evil by recommending a still higher salary for them. The Indian army also involves a huge expenditure and

it is curious to note that out of the total military expenditure of last year, which comes to 52 crores of rupees, about 32 crores were spent on purely "administrative and auxiliary charges". The complexity of the problem therefore lies not so much in the strength and colour of the army—though a popular policy of rapid Indianisation and an actual reduction of its numerical strength, in spite of the learned arguments of Sir John Simon and his colleagues to the contrary, are within the limits of practical politics—as in the actual reduction of the number employed. The reshuffling of the numerous services maintained for their sake at an enormous cost is itself an effective method of economy. It is really a pity that the Honourable Finance Member, in spite of his realisation of the great need for retrenchment, could only effect a nominal emergency cut of 10%. to the great dissatisfaction of the Indian people. The complete Indianisation of the Civil Service and also the reduction of their salaries are less strongly objected to even by the imperialists and it is undoubtedly idle to condemn population for the highly unpopular and uneconomic policy of the British bureaucracy in India. There is again much scope for retrenchment and reconstruction in many other branches of administration, other and more important than those already receiving their attention; but an enumeration thereof will lead to a general indictment on the present policy of the Government of India both fiscal and political—perhaps a digression from our immediate object.

But, if such are the general conditions of British India—to use a rather conventional term for the sake of convenience—those in the States are decidedly worse. The average density of population in the States is indeed much lower than that in British India but with due admiration and allowance for the few progressive States and their enlightened sovereigns, the Princes do not take any living interest in the welfare of their subjects. The 'Civil Lists' are out of all proportion to the revenues of the States and these are being spent

for the personal luxury and comfort of the rulers and that too very often in foreign countries; and we hear complaints every now and then that State territories are crowded with stately parks and palatial residences instead of factories or mines. But here too people condemn population for what are obviously the folly and Mammon worship of the Indian Princes!

To recapitulate then what have been already dealt with, the population of India is growing enormously and the present income is inadequate even for the bare necessaries of life. The difficulties are not all of them inevitable but are to a great extent removable by human intelligence and industry. A strong policy of national economy and industrial reconstruction brought about by labour legislations and the erection of protective walls and also better methods of production and distribution—be it noted here that the writer is far from propounding socialistic doctrines—are the ***sine qua non*** of India's industrial reconstruction and are sure to place the sons of the soil above want. Is it not a folly then to clamour with modern Malthusians—a good many of them there are at present, unfortunately—for the artificial birth control? Is it not also an open violation of the expressed command of God to 'Be fruitful and multiply'?

ON BROTHERS.

Neil A' Caunten, [Old Boy].

"How many brothers have you?"

Now there was a time in the good old past, when I used to answer that question quick as shot. There was no need for any meditation then. I could answer it as smartly as I could answer 'when was Waterloo fought?' in my school days. But that was long ago. And the pity of it is, that while I can still answer the latter question as briskly as of old, I cannot say the same thing of the former. For the Waterloo affair is a historical constant People living a century back would have told you that it was fought in 1815. People a century hence will be saying the same thing. But not so, about the number of my brothers. If you had asked me that question sixteen years back, I would have answered 'Two'. But if you ask me that now, well, let me see, there is Teddy there is Bob, there is Henry—that makes three. Then there is John, Dick and William, well, they are six. The fact is that every third year a puling, little bit of humanity insists on announcing his advent into the world—a pocket edition added to the family book-shelf, not to mention the editions de luxe—I mean the girls—I never knew till recently that I was the brother of such a big lot. An insurance agent chappie trapped me into taking out a policy in his company and led me to a doctor for medical examination. And in the doctor's report there was a column for entering the number and the respective ages of the applicant's brothers and sisters. It was then that I raked up my memory and made the grand discovery that I had six brothers and three sisters. And no wonder, the doctor had to encroach into the next column to fill up the necessary particulars.

Brothers—they are a problem! I have a vague suspicion that they came out of that magic box which gave us all things unwanted—the civil disobedience, epidenics, examinations, Pandora, public lectures and Bernard Shaw, to mention only a few. And the worst of it is that the perversity of fate has raised me to the 'bad eminence of being the eldest of the lot. And unlike the bothers and sisters of the little girl in 'We are Seven', all my fraternity are still going strong and manage to make their existence felt. To lord it over a little kingdom like that implies certain responsibilities. I myself for instance, am fond of a cigarette or two after dinner but when John, who is just ten opens a miniature tobacconist's in his coat pocket, I exclaim, 'This is a case for immediate and summary action. His pocket must be cleansed like the Augean stables and I am the Hercules to do it. The fellow hands over the contraband goods to me, but, while doing so, murmurs sullenly 'Well, you smoke'. 'Do as I say, not as I do' I have to tell him.

Then there is Dick, who is just four. He is a realist and a Knight errant. If on putting on my coat, I dip my hands into my pockets and salvage out a few shells, stray buttons, marbles, pieces of cord, I know it is Dick's work, for my coat pockets are his old curiosity shop. Try as I might, I have never been able to drive the idea out of his head that my patent leather shoe is not a dragon's castle where is imprisoned his damsel in distress. And on one occasion, the knight errant was about to pull down the dragon's castle with one of those used razor blades whose future will ever remain a mystery. But as luck would have it, I came upon the scene just in time to rescue my shoe from the invader at the point of a cane.

I really do'nt know what an elf is like, but I know that my youngest brother William is one when he is at mischief, which is always. Pencil sketches are his hobby, as our walls bear ample testimony, and given the materials, he would have filled the walls of the Royal Academy with futurustic sketches.

But unfortunately for me, the pages of my books form his canvas. Now, I am very fond of my books though not over particulars of keeping them in order. In fact I like them to be piled pell mell on the table before me, so that I can dip into any one of them, as I please. And as soon as my back is turned, the little rogue would slip on to the table, with a pencil or a pot of glue—and the potential Gainsborough begins operations—on my books. When I return and stare at the ruin, I can only exclaim like Newton, when his favorite dog upset a lighted candle on his table and burnt some of his valuable papers... "Ah! Diamond, Diamond, thou knowest not what thou hast done."

Then there is Teddy, the heir-apparent to this kingdom of brothers. Though he is not old enough to be entirely independent of me, he is big enough to defy me with impunity. When the fellow first flaunted a burning cigarette in my face I said, 'Let be: Patience is a Christian virtue'. But when he had the impudence to shamelessly ask me for a cigarette, me, his elder brother, I gasped: "Damn your cheek, sir, you will have to understand that I stand no trifling—least of all from you'. Even a worm will sting when it is trampled upon. "Can flesh and blood bear it?" I asked my calmer self. "Certainly not" was my calmer self's reply, "youth must be taught to respect grey hairs'.

He is a thorn in my side, this Teddy. Now I like to do every thing in style. I flatter myself that there is an individuality about every one of my actions. There is what I call the Neil'-ish touch about it. That was why I went in for an eye glass—an eye glass, mind you, not ordinary spectacles—while I was at College. It was the hankering for the advertisement of the ego that made me swank about with poet's bows round my neck while my friends were content with neckties It was to parade the personal element in me that I used to dress my hair

in careless curls while others brushed back theirs and appeared as well groomed as a king's aide-de-camp. And I do not like anybody imitating me. Imitation, sir, is not the best form of flattery, where I am concerned, I would like you to understand. I want to go down to posterity like the phoenix as the only one of the species. I do not want to be the model for any counterfeit copies.

Now, Teddy is as imitative as an ape. Constant visits to the movies and an unbounded admiration for some of the film stars had me wear a square inch of side-locks on either cheek. It was quite an easy thing for me to so, for a generous Providence had granted me a profusion of hair. My face, like the South American Republics, was subject to overnight revolutions. I could go to bed with a face as bald as a billiard ball and wake up next morning a bear. And as I was saying I had cultivated a square inch or so of hair on either cheek, when I came home for the holidays. I could distinctly remember that there was nothing of the sort on Teddy's cheeks then. But imagine my resentment, when a couple of days afterwards, I found small plantations of bristles bursting into growth on Ted's cheeks. This fellow must be taught a lesson, I said to myself. I do not want people to look at Teddy and say "Well, he is a chip of the old block. Can't you see the square inch of down pasted on his cheeks". I wanted to baffle him of his delight, and so the next morning, my side locks fell a victim to the razor. The fellow is well served, I gloated in delight, I won't allow him to pass off as my brother merely with a square inch of plantation on his cheek. But my exultation was short-lived. For razors and blades! Teddy too had scraped off that extra inch of hair on his cheek the next morning. I deliberately said 'Damme'. Now I always say 'Damme when I am in a temper. Why could not the fellow shave the whole of his blooming pate off if he wanted to do something distinctive, instead of playing second fiddle to me—that is a thing I can not understand.

I can never cease bewailing the tyranny of Fate which made Teddy almost the same size as myself. My coats, shirts, collars and socks fit him like the proverbial glove and my ward robe is never secure from the ravages of this raider. Now there are certain articles of my apparel, which I am particularly fond of as a mother is of a crippled child. There is that shirt of mine for instance whose sleeve was slightly burnt that day I overcame the Nerves. I mean that day I did particularly well in an amateur theatrical performance and brought down the whole house on me and won a medal to boot. That shirt to me is redolent with pleasant memories and reminiscences. To me it acts like a spring that flings the folding doors of imagination wide apart and gives me pleasant visions of a bumper house, the well graced actor leaving the stage with richly deserved plaudits. The hole in the sleeve has long been patched up but still I don't wear it myself. it would be a sacrilege to do it. I preserve it as dearly as if it were the embalmed robe of an Egyptian mummy. There it remains in my ward robe, like a statue in a niche ,a golden Key which for me opens the happy past. Even this long cherishd and dearly loved possession of mine, this rock of my palmy days, even this is not sacred to that infidel and iconoclast Teddy. It has been the victim of his vandalism time and again, but the last time that he committed sacrilege by putting on, I read out to him a few chapters of Genesis and threw out a subtle hint that the story of Abel and Cain might be repeated. Bnt the fellow is too thick skinned to grasp a hint. Whoever said that charity begins at home had had no brothers, I am sure.

AN HISTORICAL TRADITION.

Easwaran Unni, Class III.

The Treaty of Mangalore filled Tippu Sultan with intoxicating pride. His unbridled ambition which the English imagined had been crushed on the fields of Porto Novo, Pollilor, and Sholinghur, once more took fire; and he now allowed himself to be fully swayed by dreams of future greatness. Accordingly, he swept through North Malabar in full force, reached Palghat, and there halted to rest himself and his fatigued army.

About seven miles to the south-east of Palghat, among the backwoods of Malabar, nestles the flourishing hamlet of Elappulli. In the last decade of the eighteenth ceutury it was composed of a handful of Nair houses grouped around the proud walls of Kankanath. Kankanath was the crown of Malayali tharawads; and the village-folk used to say that wealth, beauty, learning, and courage seemed to have established their head-quarters there. No wonder then that to be born within the frowning walls of Kankanath was deemed no less honourable and enviable than to be born in the purple itself.

At the time of which our story speaks, no other tharawad in South Malabar could boast of such exquisite beauty as was possessed by Leela of Kankanath. Her name was a byeword in every Malayali household. Minstrels of the time sang of her:—

The raven lives in Leela's hair,
The gazelle in her gaze;
And moon and lotus both contend
To live on Leela's face.

The Flower of Malabar—to give her the name by which she was known far and wide—had seen but fifteen summers,

and her voluptuous beauty was but half-blossomed. Yet, many a royal suitor already aspired to her hand.

It was at this time that Tippu swooped down like a bird of prey upon Palghat. Scarcely had he enjoyed an hour's rest in his royal pavilion when news of Leela's ravishing beauty reached his ears. And the Sultan vowed on his diamond-hilted scimitar to make her his wife, ***coute que coute.***

Tippu was not the man to let the grass grow under his feet when his heart was bent upon something. So, before cock-crow on the morrow, he despatched a courier to Elappulli.

The messenger duly arrived at Kankanath. A footman ushered him into a long hall. There in a voice that all could hear, the Mussalman addressed the grey-haired karanavan of the house.

"Sir, my master the valiant Tippu Sultan seeks in marriage the hand of your niece Leela".

"What if we decline the honour?" ironically inquired a fiery youth.

"Poverty, disgrace, and death,' was the laconic reply.

The karanavan's face turned deadly pale. The next minute, however, he was his own self—calm, serene and grave.

"Tell your master," began the old man, "that his request shall be granted two days hence".

With a smile of exultation, the courier departed.

The nuptial day was drawing to a close. All was bustle and hustle in Kankanath. The spacious courtyard was crowded to suffocation. The fanfare was deafening. Would Kankanath forget all honour?

The clatter of innumerable hoofs—and a long cavalcade of Mussalmans armed cap-a-pie draw near the mansion. A loud and vehement shout. The crowd give way. And on a milk-white Arab charger, wearing a pale blue turban with an

aigrette of osprey plumes, and unarmed save for his diamond—hilted scimitar, a stalwart figure, in a flowing robe of cloth of gold, passes through the festooned archway. The rider is none other than Tippu Sultan, the Tiger of Mysore.

A host of Brahmins conducts him to the marriage mandapam where stands the bride completely veiled. Tippu takes his stand by her side. An old priest joins their hands in wedlock. And Tippu's heart beats high as he realises that the Flower of Malabar is his for ever and for ever.

The marriage rites over, Tippu Sultan and his followers were entertained with princely magnificence And it was well nigh midnight when the merry-making came to an end. Then the Sultan was conducted to a sumptuously decorated hall on the first floor.

Tippu seated himself on a Persian carpet, and was impatiently counting the seconds where the massive doors of an apartment in front of him swung open. The sight thus revealed struck the Sultan dumb with wonder, and beggars all description.

The room was lit up with the illumination of a hundred lamps set in lustres of coloured glass. The precious pictures and the multi-coloured tapestry on the walls shone with redoubled splendour. But that which thrilled Tippu to the core was not the gorgeous decoration of the apartment. On a lotus-shaped carpet in the centre of the room stood—or shall I say floated?—like Aphrodite on a bed of asphodel and moly, a figure in all the glory of feminine beauty. This was Leela, the Flower of Malabar.

Spell-bound, the Sultan gazed and gazed at the face pale with the clear creamy pallor of a magnolia flower. Of what account were wealth, power, or glory when compared to this Houri? And he, who had humiliated the mighty Englishman, and at whose name kings trembled on their thrones fell a helpless victim at the feet of a frail girl.

Step by step, like one in sleep, Tippu went towards the enchanted chamber. With open arms he stumbled over the threshold. A few steps more and he would clasp her to his bosom.

He takes one more step. All on a sudden, forth from behind a portière leaps, like the Avenging Angel, Leela's only brother. He hurls down the love-mad Mussalman to the floor. And in a trice, Tippu is bound and gagged.

"Fiend!" thundered the victor, his whole body quivering with indignation, "How dare you, you who are unfit to lick the dust she treads upon, ask in marriage the hand of this lady? This blade of mine thirsts for your blood; but never shall it be said that a guest met with death under the roof of Kankanath. Therefore Moplah hound, depart from here at break of day, and never more blacken our threshold with your shadow. As for the wench you married, she is the barber's daughter, and welcome you are to make her your consort."

That night, as Tippu lay a helpless bundle in the bedroom, and his soldiers snored on in blissful ignorance, the members of Kankanath silently left for the fastnesses of the southern Hills to elude the wrath to come.

On the morrow, the Sultan was set free by his soldiers. Insulted and baulked of his prey his fury knew no bounds. He razed the family mansion to the ground, and over-ran the whole neighbourhood with fire and sword. And solemnly vowing to cut down every one in whose veins the blood of Kankanath flowed, the crestfallen Sultan started for Coimbatore.

A DAY AT THE CAPE.

A. P. B. N. [Old Boy].

I have a sister who is very liberal with her money and her superstitions. One fine morning she called me and studied me for a time, till finally with the air of a doctor who has diagnosed his patient to his full satisfaction, prescribed for me an immediate visit to the shrine at Cape Comorin, twenty miles south. Three hours later I was boarding a bus to Cape Comorin, in order to propitiate the goddess enshrined in the famous temple and persuade the said goddess to personally recommend me to the University God so that in future I might be included in the "pass list". I was also accompanied by a friend, a science teacher in the local school, whom my sister's prudence suggested as a fit person to act as my guide, friend and philosopher for this journey

Towards the evening our destination was reached, and we set out in haste for the beach. Selecting a promontory of rock that jutted out into the sea like a prodding finger, we seated ourselves comfortably on it. The sun was about to set in all its crimson glory, and your humble servant who has always pretended to be a Wordsworthian poet of nature was so much enraptured by the splendour and the brilliant colours of the sunset scenery, that fondly and rather loudly he wished he could paint the glorious view. But the science teacher interfered and said:

"No! you must never paint. The paints you use are mostly compounds of lead, which are poisonous and may cause death. You must never handle such poisonous articles. In fact the chocolates I see bulging in your pockets are wrapped

in tinfoils, which you must get rid of presently". With that he mercilessly searched my pockets and scattered all my precious chocolates into the waters of the sea that lapped round our promontory.

There is a certain point in our mental equilibrium beyond which it is impossible for us to retain our self—control. The wanton destruction of the chocolates, those sweet cubes of solace during crises and catastrophes, made my face flush with anger. My companion noted the change in me, and said:

"Don't be angry, my friend. Anger is caused simply by the deficiency of parathyroid glands in your ana-tomical system. Glands secrete certain fluids, known as hormones. When one becomes angry, these hormones make the muscles stiff, pump the blood to the head and face and cause the teeth to clench and the eyes to flash. The parathyroids then help to restore the mind to its normal condition. The absence of these glands causes convulsions and sometimes even death..........."

Just then we heard the tinkling of the temple bells, indicating that the time was nearing for evening *puja*. We immediately divested ourselves of our coats and shirts, and after hurried ablutions in the sea, went inside the temple and stood near the holy of holies. Standing before the brilliantly decorated image of the goddess, I prayed fervently for my future welfare and my immediate success in the University examination. As an after—thought I also prayed that the species of humanity known as science teachers might become extinct for good.

After this fervent appeal to the goddess, we again wandered out to the beach. At the Cape, there is no regular beach as at Madras or Trivandrum, but the seashore near the temple is interspersed with projecting rocks and mouldering sand—heaps. The stillness of the twilight night disturbed only by the splashing of the waves against the shore and the distant cries of the fisherman 'homeward plodding his weary way' sank into my poetic soul and awoke in me many precious memories.

For a time I wanted to be all alone with Nature, and enjoy all "the inward bliss of solitude"; but the man of science was ever at my heels and was not to be shaken off. I pretended that I had all on a sudden developed a severe headache, and hoped that my persecutor would have some mercy on me then and leave me; but my martyrdom was not yet over, and he was all solicitous and communicative to me about my headache.

"Alas!" he began, "headache is the pet aversion of many people and the bane of many students. [No wonder, I thought in an aside, if they attend your lectures!] You are now in the incipient stages of catching eithertyphoid or enteric fever, and should immediately take some medicine to remedy it. Modern physicians prescribe aspirin tablets for your malady but in ancient times a surgical operation was performed to cure headache. The excavations of skulls belonging to people who lived in the Stone Age reveal from the perforations in the relics that our ancestors used to make deep holes in the head of the patient by means of sharp stones, and it is believed that the patients were all of them radically cured of their headache by means of this excellent remedy'.

"No doubt" I rejoined. "but I believe that a cup of water will make me alright. And I feel really thirsty".

"Yes" said the man of science, "water is one of the chief constituents of the human body. It is the beneficial thermal conservatism of water that keeps us going in spite of drastic changes in the weather. But water must first be purified before consumption. Ordinary water is liable to contain infectious germs, eggs of parasitic worms, excess of mineral matter and poisonous lead compounds. I would by no means advise you to drink such impure water, lest you develop suddenly dangerous symptons of sickness".

At this I became nearly desperate. The loss of my chocolates still rankled in my mind, and now to be denied a

cup of water by this goofy pedagogue, only aggravated my misery. In the deep recesses of my heart I consigned him and his paraphernalia of poisons and parathyroids to the lowest depths of hell, while in silent agony I pulled out bunches of hair from my head with quivering fingers. And then, to add to my mortification, the emerald ring on my finger slipped and fell into the deep clear water below. My face clouded with sorrow, for I valued the ring not so much because it was an emerald ring but for the memory of the person who gave it me. My companion advanced towards me with sympathy written large in his face, and said "After all, emerald is nothing but a compound of a silicate and an aluminium salt. Traces of the metal glucinium also might be found. Emerald is in fact simply a double silicate of aluminium and glucinium ....".

I felt I would lose my reason if I remained in his company one moment longer. So I took to my heels and simply ran for it. I was just in time to catch the last bus to my native place, where I arrived unusually wearied out. My sister was standing on the threshold of the house.

'Hullo!" she began the usual platitude, "had a good journey?"

"I am hungry' I said in reply.

'Have some tea?'

'Yes'.

"Some bread?"

"Yes".

"Some fruits?'

"Yes".

"Some —————?"

"Yes".

"Alright come in and do justice". I went in, and did justice.

TOO LATE

or

A Tragedy in College Life.

SAHASRAM Cl. I.

I

The day was very sultry. Groups of students were standing on the platform at the Railway station wiping the perspiration off their foreheads and expecting the mail train every minute with fluttering hearts. They were students of St. Hubert College and knew well that the train contained their fates in the form of the results of the 'varsity examinations. No wonder they were anxious, Why? even Raja Subramanian's heart beat quickly. He was the brightest student of the College and hoped to be the first in the Presidency in B. A. He was in fact a credit to the institution.

At the scheduled time the train steamed in. It was the work of a few minutes for the agent to take out a bundle of 'the Hindu' and hand it over to the boys. The station was in indescribable confusion with the noises made by passengers, refreshment distributors, and paper-boys. But, poor Rajan had hurried away. He had failed in Mathematics! His hopes were duped.

II

Rajan's grief knew no bounds, When he saw his classmates or acquaintance, he avoided them studiously. Their faces appeared to be jeering at him. In truth, they were very sorry for him. "Examinations are lotteries," Rajan thought. "What! even Balakrishnan, the dullest boy, who generally got very low marks has passed. I have always topped the list in class examinations; but now I have miserably failed and that too in mathematics. Strange irony of fate! The Examiners must have

been very partial". Many such thoughts only increased Rajan's sorrow. The shame and humiliation of failure rankled in his mind. How could he see his friends again? Death was preferable to such a life of shame. Rajan looked around him and noticed that he was walking on a bridge under which the deep and swift waters of a river looked temptingly at him. In an instant Rajan made up his mind and jumped into the cruel waters which greedily swallowed him up. Thus passed away one of the brighest students—Raja Subramaniam.

III

Two hours after the results were known, a weary telegraph boy was searching for the house of Raja Subramaniam. He was directed to it and Rajan's father received the telegram. He was very sad, for the news of his son's failure had reached him. He was looking up for his son's coming home when the boy handed him the telegram. He opened it and read:—

"No 592, passed first in the Presidency. Congratulations Blunder 529 for 592 in results".

Rajan's father was greatly rejoiced and eagerly looked forward to congratulate him on his brilliant success. The news of the telegram and the blunder soon spread. But Rajan was nowhere to be seen A search party was thereupon organised but in spite of all their efforts, no traces could be found of Rajan any where.

IV

Next day, a mutilated corpse was discovered washed ashore on the banks of the river four miles south, and was later identified as Rajan's. His parents were immediately informed and they soon came to the spot. All his friends, relations and acquaintances came to have a last look at the mortal remains of the departed boy. There was not a single person among them whose eyes were not full of tears for the memory of poor Rajan.

Even now, the people and students who knew Rajan very often speak of him and the Telegram which came Too Late.

PARTING AT MORNING.

We braved the storm of love, and tempest—worn,
We slept like ship-wrecked seamen washed ashore,
When like the tocsin rose the cock crow sore
And leafy casements filtered in the dawn,
My love started, turned pale and gasped, 'It's morn!'
The crumpled jasmine-wreath her tresses bore
Was trickling down on the couch and the floor—
Spent Night's offering to the Day unborn.
Like cinders left when ceased is Passion's glow
Her face did yet the tell-tale scars retain;
About her ruffled hair and gown did reign
Such confusion sweet: when I kissed her brow
And on her pale cheeks planted roses twain,
She sweetly whispered—"Darling must you go?"

M. G. N.

THE ROYAL PALATE.

T. V. Balasubramanian, B. A. [Old boy.]

I

The Doctor watched on in grim satisfaction. His eyes gleamed with the fire of pride mingled with triumph, for he was watching the result of an experiment that was to reserve for him the highest seat of honour among the scions of Science.

Months ago, when the Revolution was but taking faint shapes in some irregular madcap ventures of a few straggling desperados before the assemblage of men of Science, Dr. Mozart had expounded his pet theory. He avowed, that the material body could be made transparent to light under the influence of certain chemicals coursing through the veins; that it could be made of the same optical density as the atmosphere, with the ultimate result that the body could be made to disappear into thin air! Ever since that day, the Doctor lived merely for the perfection of his experiments in support of his theory. An indomitable spirit it was that kept him alive in the company of chemicals and distillates.

And now he looked like succeeding.

In that room, his only companion was his dog chained up to a table littered with bottles and stoves. The canine brother was howling and snapping at the piece of tubing that the Professor had managed to jerk down its alimentary canal. Through this, the wonderworking elixir forced its way into the system of the dog and the result was astonishing.

The shining eyes took up the effect first and two empty spaces stared from where a pair of eyes had formerly blinked. Then the whole body of the creature gradually grew fainter. Ten seconds passed and there was but a shadow which in its

turn disappeared into space! The frightened howling and the tugging at the chains alone were left to prove that life was not extinct.

Soon the antidote that could undo the effect of the all-powerful elixir and make the invisible being visible once again, was got ready. Mixed with a bowl of milk, it was placed before the partner in the momentous discovery, the invisible dog. A lapping sound was heard, followed by a decrease in the contents of the milk. The Doctor watched on in grim satisfaction. The creature could see, feed and in all respects continue to be in its selfsame normal feeling!

In a few minutes there appeared a cloudy phantom of a dog, which soon materialised into the Professor's Toby, not in the least ruffled at its momentary adventure in Fairyland.

II

From a sea of crimson blood did the sun of liberty rise up and speed its effulging rays over the disturbed French soil. A long period of tyranny and oppression had drained to the full the spirit of patient servility of middleclass France. The yoke of aristocracy burned so deep through the flesh of the labourer that the universal law of existence and self-preservation stirred up a spirited nation, a nation of fanatics, ready to sacrifice ruthlessly before the altar of the Trinity—Liberty, Equality and Fraternity—symbolised in the crimson-painted machine of death—the guillotine.

The rulers before Louis XVI had one by one made the throne of France hotter and hotter for the succeeding man and the hapless monarch got his turn when the throne was at its scorching white heat. The two cardinals—Richelieu and Mazarin had made both aristocracy and clergy, alike odious in the eyes of the suffering humanity. And when the great fuse was actually set fire to, over the flowing blood and the departed soul of a middleclass babe, run over by the reckless

horses of a pleasure loving lord of the realm, the fire of Revolution took up its rapid course, straight to the powder magazine—the Bastille. The Bastille fell. The throne of France tottered in the crash of its fall. The fall tolled the knell of the tottering throne.

The Revolution was rapid. Statesmen like Marat and Robespierre rose and fell. Blood gushed forth in streams out of the severed head of the lords sacrificed to Madame Guillotine. The king too was not saved the scorching heat of the great upheaval.

Paris became too hot for the pleasure seeking monarch. Self preservation transformed him to an old governess whose haughtiness and unnatural airs unmasked the king in her. He was caught in his flight and led back in triumph, a prisoner of of the people, whom he thought he was destined to govern.

III

In that palatial apartment that was once the luxurious royal boudoir, reposed the Royal Prisoner. All the luxury and splendour of the apartment had been removed by the people. The costly products of art, of ivory and silver had gone. On a rough hewn piece of chair, Louis XVI sat dreaming perhaps of the turn in the table and the mocking irony of fate.

And on the corridor all around ranged an array of soldiers — the National guard —zealously guarding the Royal victim to Madame Guillotine. He had been tried and declared a menace to the public cause of equality and liberty. An attempt or so to spirit him away from a cruel death had ended disastrously to those who plotted, who attempted it at the cost of their life.

All on a sudden, he started at a ruffling sound at his back. He crossed himself, his eyes bulged with horror out of their sockets and big beads of perspiration collected on his brow. The long dressing gown thrown against the back of the chair

wcs hoisting itself up as if endowed with life! A misty vision of a man grew out of the wrapping folds of the garment and our Mozart stood smiling before the king of France, quaking with terror.

The king was struck speechless. He had heard of the denunciation of the Professor and his consequent exit from all public activity. His presence there, in such a superhuman manner, regardless of the lynx-eyed guards outside, demanded an explanation and the Professor read the question in the confused eyes of his king.

The lecture that followed on the permeability and impermeability of light and optical density and such other high sounding epithets were lost upon the hearer. And when it closed up around the visibility and the invisibility of the material body, the royal eyes gleamed with the light of understanding. The Professor was there to spirit out the prisoner, invisible under the very nose of the guards.

The bottle was soon in the king's hand—the bottle that contained his life and his liberty. The stopper was undid and the Professor waited for the moment when he could lead the king out of his grave for he had been condemned to die. The noxious sulphurous fumes of the contents of the bottle permeated the atmosphere and the king pressed up his handkerchief to his nose in great vexation. The sword of Damocles swayed over the head of Louis XVI; and grim Destiny laughed at the vanquinshed visage of the Professor, who was there to save the king and resist her power.

"I won't take this" broke out the king at length "give me another, Doctor. Not this damnation filth of yours".

The Professor's face fell. It seemed as if the gates of Death, hideously opened, were alluring to the ill-fated monarch. The king, he knew, was fastidious to the extreme in his taste. But the persistence of this quality at the face of

death had not been allowed for. True, the elixir was foul-smelling, but its possibilities, the Doctor thought required due allowances to such flimsy aspects as personal tastes The Royal palate insisted on its tastes and shut the eyes at the gates of liberty thrown open before a condemned man.

IV.

The day dawned—a day that was written in blood in the annals of the history of France and the Revolution. It was a day on which a king of the country was to be executed by the people whom he was born to govern.

Paris had donned a holiday attire to commemorate the occasion of her regicide. By the first flush of the morning, the people had thronged round the grim instrument of death to witness the memorable occasion when the signal blow to aristocracy and Royalty was to be struck.

Out of consideration, perhaps to the royal distinction held by the day's victim, the tribunal had allowed the grace of a prayer before death, The King was to be allowed to pray in silence and solitide—to commune, if he could, with the Divine Spirit and to reconcile himself to his Fate. No one had the least doubt that a renewed attempt at rescuing the king could be made in the midst of the whole country thirsting for the blood of their king

At the appointed time the tumbril, girt with a cordion of soldiers drew up at the chapel of St. Mary, overlooking the scene of the last act in the drama of so many aristrocratic lives. The Royal Prisoner was unusually calm and solemn, for he had at last realised that a king could be tried and punished by his people. With the haughty air that had betrayed him in his disguise a few days ago, he brushed past a group of soldiers into the holy chapel for the last prayer in his life. The soldiers mounted guard without, all around.

Alone he knelt before the altar, for a last attempt to collect his thoughts and reconcile himself to the lot of all mortals. The calm features grew ruffled, for at the last moment, the struggle for existence with the sweetness of life and liberty haunted him. He had begun to repent the cruel fastidiousness of his taste, that had lost for him the supreme state—liberty and life—that the venerable Professor had placed within his reach, a day before. Death with all its horrors presented before him made him cling to lifc, and to wish that the whole affair was but a nightmare, the effect of a fevered brain

But he was not dreaming. He felt somebody touch his shoulder and turned round to face nobody. A voice near by whispered life and liberty to him. He was elated with joy at the Professor once again coming to his aid.

Yes. It was Dr. Mozart again. He had succeeded in replacing the noxious component of his elixir with one that gave a pleasant aroma to it. His loyalty had raised him above the insult that the king had thrown at him when he refused to take his helping hand the day before. He was confident that his discovery would be made the more famous, at its practical result being ushered up in so dramatic a manner as the king himself being removed from the whole town awaiting his death. In a few moments, only the clothings worn by the king remained in the Chapel. The rescuer and the rescued had disappeared right from the midst of millions of eyes guarding the victim of the day.

The morning sun was rolling up higher and higher the spotless canopy, and the Royal prisoner who had entered the chapel to pray was long in coming back. The crowd waiting to see how a king could die at the Guillotine had begun to grow impatient. The inherent characteristic of an unprincipled mob, swayed by an irresistible passion for aristocratic blood began soon to materialize itself in the form of vehement demand for the

execution and a hue and cry against the whole flock of ring-leaders who had selfstyled themselves at the helm of affairs.

The watch dogs. without could wait no longer. In an instant the probable recurrence of the Maison—Rouge Episode flashed past their brain. In a body they rushed in, only to be confronted with the discarded clothing the prisoner had when he entered the Chapel. The intelligence flashed by, quick as lightning and the whole pack of disappointed sight-seers began to shout down all the leaders of the Revolution with complicity in hiding the king under a pretext. The captain of the guard felt himself torn limb by limb in the mad fury of the mob. Confusion reigned supreme.

The two invisible beings watehed on, for they could not get through the crowd of disorderly rebels. The elixir could only make the body invisible, the material entity being unchanged. Though invisible, its presence could be felt and crowd was a dangerous menace to safety still.

The whole crowd, perplexed at the audacity of the venture had but one lime of investigation. The king's garments were left behind. In all probability he might have also joined the melee, disguised as a commoner. Each began to scan the features of the other with suspicion, eager to pick out the wolf from their own flock.

The scorching heat of the midday Sun made the disappointed mob more and more spirited and scan every one else with increasing suspicion. Some had even their beards plucked outright and others stripped bare in the madness of the quest. All on a sudden the whole gaze fell upon the gradual appearance of something that appeared like a phantom in their midst. A shadowy figure was gradually gaining shape: it jumped at one of the bystanders and tore off his cloak. Ghost or no ghost, the victim of the plunder rushed on the shadowy

figure and felt it solid. The whole crowd closed round and clutched at the King who had grown out of air.

Louis XVI died calmly at the Guillotine. When the severed head fell into the basket, there rose out a cry of anguish from somewhere. Every body heard it but none could fix upon the person who felt his heart wrung out at the execution.

Dr. Mozart was never seen afterwards. Puzzled at his continued absence his friends and well wishers raked up his belongings, hoping to find out some solution to his disappearance. All scraps of paper that could throw light at something bad been burnt out. A piece was only charred and the shaking hand of the Doctor was recognizable therein.—

"———could be substituted. The smell is sweet like lavender. The sulphurous smell will go. The result is deceiving. The potency remains so long as the ether has not completely evaporated off. When all the ether has evaporated, the invisible man grows visible."

THE St. THOMAS' COLLEGE UNION.

The College Union anniversary celebrations for the year 1931—32 came off on Saturday, 27th February 1932, under the presidency of Mr. T. S. Narayana Iyer, B. A. B. L., Chief Justice of the state. The College quadrangle with its circular enclosure of trellis work and pavilion of streamers crowned with the State flag presented a variegated scene of colour and beauty. The students had mustered strong and there was also a large gathering of distinguished ladies and gentlemen, representing the official and non official section of the Public of Trichur.

At about 5 P. M. the President Mr. T. S. Narayana Iyer, B. A. B. L., was received on the platform by His Lordship the Bishop, the Patron of the College, while Rev. Fr. John Palocaren M. A. [Edin] welcomed the lecturers, Messrs. P. Sankaran Nambiar, M. A., Vadakkepat Narayanan Nair and Tharuthu Kunju Thomman M. L. C.

The function began with the recitation of a few 'mangala slokas,' and after the Principal had referred in condoling terms to the demise of the late Maharajah of Cochin, Prof. P. Ramanathan M. A. extended in the name of the College a cordial welcome to all those who had flocked thither to honour the day. Then the President addressed the gathering in a speech spiced throughout by acidic humour and remarkable clarity. Himself a veteran of learning, he drew a glaring picture of contrast between the systems of collegiate instruction, old and new, and concluded with an expression of preference for the wider outlook and greater reach in modern education. He was warmly applauded at the end of his address.

The secretaries then read the report of the working of the College Union for 1931-92.

Mr. P. Sankaran Nambiar, M. A., Professor of English, Maharajah's College, Ernakulam, then addressed the gathering on "Literature and Science". The learned disquisition was appreciated very much, Mr. V. Narayanan Nair then in chaste and classical vernacular delivered an interesting discourse on "ബ്രഹ്മചര്യം". The fascinating way in which the learned speaker dived deep into the subject and unveiled its mysteries impressed the audience considerably. His speech was supplemented by Mr. Tharuthu Kunju Thomman M. L. C; who lectured on "കൊച്ചി തരുവിതാംകൂർ നിയമനിർമ്മാണ സഭകളും പൌരാവലിയും". In an elegant little speech he surveyed the working of the Legislative Councils in Cochin and Travancore. The College Union is extremely thankful to all the lecturers for their brilliant speeches.

The following prizes were then distributed:

LIST OF PRIZE WINNERS.

1. ***Religious Instruction***: C. J. Jacob ii u c

2. Best all round — Senior B. A. class, C. K. Nilakantan.
Senior Inter class, P. P. Vaidyanathan

3. English Composition, iv u c — P. Muthukrishna Kurup
iii ,, — Bhramadathan Namudiripad
ii ,, — K. Rama Warrier (by Mr. V. S. Menon, B. A. (Hons), Old boy)
i ,, — T. Sivaraman.

4. ***Magazine Prizes.***
   - a) For the best cartoon, Balaraman K. i u c
   - b) ,, ,, Mahalingam K. S. iv ,,
   - c) For the best Eng. article, K. C. Chinnappan iii ,,
   - d) ,, Mal. ,, P Sankaran Elayath iv ,,

5. ***Literary Union prizes,***
   - a) For meritorious services, K Govinda Menon iv u c
Gold Medal, (Union General Secretary)

b) English Extempore, 1. M R. Subramanian iv u c
(by Mr. V. K. Hariharaier, B. A. Old boy)
2. P. Muthukrishna Kurup, iv u c
(by Mr. Josua, B. A. Old boy)

c) ,, Elocution. 1. K. Neelakantan, i u c (by Mr. J. V. Akkarapatty, B. A. Old boy)
2. C. J. Antony ii u c

d) ,, Essay, 1. P. Muthukrishna Kurup, iv u c
(by an Old boy)
2. P. P. Vaidyanathan, ii u c
(by Mr E. C. Kunjuvaried, Old boy)

e) Malayalam Extempore, 1. Kurien, C. J. i u c
2. Rama Menon, M. K. ,,

f) ,, Elocution. 1. Rama Menon, M. K. ,,
2. U. Sankaran, iii u c

g) ,, Essay, 1. K. Krishna enon, ,,
2. U. Sankaran, iii u c

7. Sports:

a) Champion Cup to P. A. Paul ii u c, Best all-round Sportsman; Olympic Champion of the State, Madras, and selected for the All-India Olympic Sports, and Champion of the Kerala Inter-Collegiate Sports.

b) Medal to M. R. Doraswami, iii u c next in merit in Olympic Sports of the State, Madras, and selected for the All-India Olympic Sports.

c) Medal to P. C. Thomas, iv u c for successful captaincy.

d) Medals for the following compititors.

A. K. Warrier ii u c
A. Baskaran i u c
K. Madhava Warrier i u c
P. Sankaran, i u c
K. I. Ikkroo i u c
T. V. Parameswaran ii u c

In this connexion we have great pleasure to announce that some old boys of the College warmly responded to our request to contribute towards the prize-fund of the competitions. We record our grateful appreciation of their generosity and regard for their *almo mater*, and hope that their tribe may increase.

After the distribution of prizes, the President concluded the proceedings in a short and humorous speech. With a vote of thanks to the President, the lecturers and the public, delivered by Mr. V. Sankarankutty Menon, B. A. (Hons). the function came to a close at about 8.30 P. M.

The College Social.

On 28th February 1932, the grand social was held under the auspices of the College Union, when the students of the College were 'at home' to the old boys. Many of the old boys responded, and among them was His Lordship the Bishop of Trichur. In addition many of the *elite* of Trichur were also present.

The first and most popular item of the social was sumptuous refreshments. Mr. Puthezhath Raman Menon, B. A., B. L., graced the occasion with a neat little witty speech emphasizing the importance of such gatherings. The occasion was availed of also by numerous students who manifested their fervent feelings of regard and love for the College in short speeches. The Principal thanked them one and all for the sentiments they had expressed for the College and the members of the staff. In wishing godspeed to the senior students he wished them success not only in the University examination but also in their future career in the world at large. It was about 8 P. M. when the gathering dispersed.

1932-33.

The College Union was put into working order, early in the first term with the following office bearers for the academic year.

Ex-officio President.

Rev. Fr. John Palocaren, M. A. [Edin], Principal.

Vice-Presidents.

Mr. P. Ramanathan, M. A. Mr. P. S. Venketeswaran, M. A.

Secretaries.

K. J. Ignatius, iv u. c. K. T. Antony ii u. c.

Committee Members.

I. Kesava Menon	iv u. c.	K. Rudhra das	ii u. c.
P. Madhava Marar	do.	T. C. Balakrishnan	do.
N. I. Thomas	iii u c.	P. V. Anthappan	i u. c.
C. J. Antony	do.	E. Madhava Warriar	do.
E. Echaran Unni	do.	T. V. Venketachalam	do.

The Finance Sub-Committee.

K. J. Ignatius }
K. T. Antony } Secretaries.

C. J. Antony. iii u c. I. Kesava Menon iv. u. c.

Magazine Reporters.

P. Madhava Marar,	iv u. c.	T. C. Balakrishnan	ii u. c.
E. Echaran Unni	iii u. c.	E. Madhava Warrier,	i u. c.

Inaugural Address.

The inaugural address of the Union was delivered on July 22 by Mr. P. S. Venkateswaran M. A., Lecturer in English, on "Prospects of world peace", The learned lecturer adopted a pessimistic stand point on the issue and believed that the permanent establishment of world peace is not a contingency to be reckoned with in the near future. He carefully surveyed the constitution, structure and working of the League of Nations

and clearly showed how in its present state the powers of the League were entirely inadequate to serve as an efficient organisation for the maintenance of peaceful conditions in the world. At the same time he suggested certain alterations of a reforming and constructive character to be made in the constitution of the League. The lecturer also dwelt on tha numerous dangers to world peace, like Bolshevism, capitalism and caste hatred, and showed how the world has not yet become safe for world peace. The address was full of information and interest.

Dr. Zacharia's Address.

Under the auspices of the Union a general address was given by Dr. Zachariah C. D. S. on "Preservation of Teeth". The lecturer emphasised the importance of the proper cleansing and preservation of teeth in maintaining general health, and pointing out the manifold evils of using the increasingly popular tooth paste and prophylactic, advised the students to take to mango leaves and native brush. The members of the Union are thankful to him for his wise instructions.

Greetings to the Principal

The students and staff of the College assembled in the stage hall on August 12 to felicitate Rev. Fr. John Palocaren M. A. [Edin], the principal and Ex officio President of the Union on the eve of his Parton Saint's day. After the recitation of "mangala slokas', the Principal was garlanded, and Mr. Y Balakrishna Iyer M. A wished him all joy and felicity on behalf of the members of the staff. Then Mr. P. S. Venkateswaran M. A. congratulated the Principal in the name of the old boys of the College, while half a dozen members of the Union also spoke on the occasion eulogising his numerous good qualities. Our benevolent Principal accepted our good wishes with his characteristic smiling face, and in an eloquent discourse held out to us the ideal of his patron Saint, St Berchmans, who was noted for his concentrated and intensive work during the few years which were vouchsafed to him on this earth.

Dr. Chacko's Speech.

O. the 31st August, under the auspices of the Union, a general address was delivered by Dr. C. J. Chacko, M. A., Ph. D., F. R. H. S., Some time fellow of the Columbia University in Political Science, with the Principal in the chair. The theme of the lecture was "Prohibition Law in America". The distinguished speaker examined the working of prohibition in America for the past ten years and revealed a remarkable knowledge of the operations of gangs and saloons and speak-easies, which force the conviction that the campaign of prohibition has ended in utter failure in America. The lecturer then considered the case of prohibition in India and derived many valuable hints and analogies from the example of American prohibition for the benefit of Indians who wish to see prohibition established in this country.

Ordinary Meetings.

5th August 1932.

Subject: കവിതാസ്വാതന്ത്ര്യം

Lecturer: K. K. Kuujunni iv u. c.

Chairman: Mr. K. K. Raja.

22nd August 1932

Subject: "Idea of a Kerala University"

Lecturer: T. P. Karunakaran Nair iv u. c.

Chairman: Mr. T. P. Chandy B. A. B. T.

In addition we have arranged to conduct a Parliamentary Session to discuss the problem, "Inter marriages—are they desirable or not?"

K. J. Ignatius, K. T. Antony,
(*Joint Secretaries*).

UNIVERSITY EXAMINATIONS (1932 March).

B. A. DEGREE. FULL PASSES.

K. Gangadara Nedungadi
V. Ravunni Kartha
✦ P. P. Ananthanarayananier (III)
C. K. Ramachandran
✦ P. Sankaran Elayath (II & III)
✦ P. Balakrishna Menon (III)
K. V. Govinda Menon
K. M. Mathai
N. Sankunni
P. Sekaran Nair
K. Easwara Warrier
C. K Nilakantan
K. Sreedara Menon
✦ M. R. Subramanian (III)

P. R. Narayanaier
✦ P. R. Venkitakrishnan
K. Kochukuttan
T. S. Raman
N. K. Seshaier
P. S. David
✦ M. Madhava Menon
M. C. Mohamed Moosan
N. Sankunny Menon
N. T. Uthupu
K. P. Narayana Nambiyar
T. Rama Warrier
K. G. Subramanian
✦ Thomas P. C. (III)

N. B. ✦ Passed in Second class in parts noted against.

PASSES IN PARTS.

Cherunni E. R. (I & II)
Joseph P. C. (I & III)
Ramakrishnan S. ,,
George T. F. (II & III)
Kesavan P. M. ,,
Rama Warrier S. (III)
Mahalingom K S. ,,
Balakrishnan Menon K. (I & III)
Balakrishnan K. I & III

Govindan T. T. (II & III)
Kochugopalan Nair C. II
Mirahusan N. M. (I & III)
Govinda Menon K. III
✦ Muthukrishna Kurup P. I & III
Sivaraman P. II
Poulose A. V. II & III
Kuriyan V. M. II
Narayanan O. ,,
Unni K. A. ,,

✦ Passed in Second class in Parts underlined.

INTERMEDIATE EXAMINATION.

FIRST CLASSES.

P. P. Vaidyanathan (4th in the University) b, c, e, f.

O. Sankaran e, f
M. Prabhakaran c, e, f
C. Narayanan Nayar c, f
V. Sankaraier c, e, f
T. S. Krishnan e, f
C. P. Kesavan c, f
C. Narayanan c, e, f
P. A, Govindan Nayar c, e, f
C. P. Devassy c, e, f
T. S. Ramakrishnan f
P. L. Antony c, e
P. Velayudhan Nayar h

(Distinctions: b, Mal. or Skt; c, Mathem; e, Physics; e, Chemistry; g, Anc. Hist; h, Mod. History; i, Ind. Hist; j, Logic).

SECOND CLASSES.

N. Balakrishnan Menon f
A. Devan Nayar
A. V. Devassy
T. T. John
C. L. Joseph
A. P. Kalyanakrishnan
P. Madhavan, c, f
T. P. Madhavan e
V. K. Baskaran e
N. S. Dharmarajan e
C. Kochunarayanan e
K. Rama Warrier
T. A. Subramanian f
A. R. Venketeswaraier
C. J. Jacob
V, V. Thomas f
C. J. Antony
V. P. George
P. U. John
O. M. C. Narayanan Nambudiripad
E. Sankarankutty Menon g
M. V. Kesava Menon
I. Krishnankutty
P. Narayana Meuon
P. A. Paul
A. R. Rajagopalan
P, Balakrishnan Nayar
V. K. Baskaran

PASSES IN PARTS.

R. Ayyappan II & III
K. C. Ananthapadmanabaier II
C. O. Chimmar II
K. K. Francis II
K. T. George II
P. P. Joseph II & III
O. Krishna Menon I & III
M. P. Krishnan Nayar II & III
R. Nagappa Menon II
V. N. Parasuraman II & III
V. Rajagopala Paniker II
P. V. Raman II
K. Shenbakam II
K. A. Sivaraman II
N. V. Sridaran I & III
T. Vallabhanunni Menon I & II
C. K. Vasudevan II
M. Balakrishnakurup I & II
K. Balakrishnan „
V. R. Ganapathi I
T. Gopalan II & III
A. Kunhikannan II
P. Narayana Kurup III
I. Ramakrishnanier II & III
P. Raman Nayar II & III
K. Sankaran II
T. Sankaran Nambudiri II
C. V. Sankunni II
V. D. Peter II
R. V. Varadarajan II
P. M. Vergese II & III
C. N. Govindan II
P. I. Lonappan II
L. Mathew Robello II
T. Krishnakutti II
R. Eacharan II & III
P. V. Tharu II
T. Karunakaran II
P. Parameswaran II & III
K. Raghavan Nayar I & III
A. Velukuttan III
T. P. Anantharamaier I & III
K. Balakrishnan I & II
O. Ganagadaran II
T. I. Ittoop II
M. P. Mathew II
M. N. N. Namudiri II & III
T. I. Peter II
V. Ramanathan II & III

UNIVERSITY LIBRARY
20 OCT 1932
MADRAS

COLLEGE CHRONICLE.

MAY. ***Promotions*** All the students of the Junior classes were promoted.

University Examinations. 105 students were sent up for the University Intermediate Examination of whom 41 secured full pass. In part I the percentage of passes was 48, in Part II 81, and in Part III 52. There were 13 First clases and 41 distinctions—10 in Mathematics, 13 in Physics, 15 in Chemistry, 1 in Ancient History, I in Modern History and 1 in Sanskrit. For the B. A. Degree Exam. 46 were sent up for the whole examination of whom 60 per cent passed in all parts. In Part I the percentage was 70, in Part II, 73, and in Part III 89. There were 8 second calsses, one in English, one in Sanskrit, 2 in Mathematics and 4 in Economics.

15—6—'32 The College re-opened after the Long Vacation. There were 186 admissions into I U. C. and 81 into the III U. C. The total strength of the College this year is 514, 82 in IV U. C, 81 in III U. C, 165 in II U. C. and 186 in I U. C.

3—7'—32 St. Thomas' Day. There were special services in the college chapel for the Catholic students

6—7—'32 The 11th anniversary of H. E. Bishop Vazhapilly's consecration. His Excellency visited the College during the morning session and went around to all the classes

13—8—'32 Feast of the Patron Saint of the Principal,

2—9—'32 First Terminal Examination,

10—9—'32 Onam holidays commenced.

11—9—'32 University September Examinations.

17—9—'32 College reopened after Onam Holidays. Second Term begins.

21—9—'32 Feast of the Patron Saint of the Manager.

STAFF. There have been a few changes in the College staff. Mr. M. P. Paul, M. A., of the English department resigned on 15th June and in his place Mr. P. S. Venkateswaran M. A. (English & History), Old Boy, who has put in 3 years of service in the Madura College, was appointed. Mr. Joseph Mundassery, already in the College staff recently passed the M. A. Degree Examination in Malayalam & Sanskrit and was promoted as the Superintendent of the Indian Languages Department.

Editor [Mal. Section] Joseph Mundassery M. A.

ഭൂപാലമംഗളം.

മാസൌഭാഗ്യഹതിർഭവേന്മമജന
സ്യേത്യാകലയ്യ, ക്ഷമാ-
മാശ്ലിഷ്ടാംപരികല്പ്യ നൂതനപരി-
ഷ്കാരോത്ഥലക്ഷ്മ്യാപരം
മാനം രക്ഷിതുകാമ ഏവ മഹിതശ്രീ-
രാമവർമ്മാഭിധോ
മാടക്ഷ്മാപതിരസ്യ നാമ സുചിരം
ജേജീയതാം നിർമ്മലം.

ആശാന്റെ സ്നേഹം.

ആധുനിക മലയാളകവികളിൽ തത്വചിന്തകൊണ്ടു പ്രത്യേകം പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ആളാണു കുമാരനാശാൻ ജീവിതമാകുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു വിസ്തൃതവ്യാഖ്യാനമാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിതല്ലജങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഭൌമങ്ങളായ ഐശ്വര്യങ്ങളുടെ ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലതയെ അദ്ദേഹം നിസ്സംഗനായ ഒരു യതിയുടെ മട്ടിൽ നോക്കി മന്ദഹസിക്കുന്നു. ശൃംഗാരം രസചക്രവർത്തിയാണെന്നുള്ള ഭ്രമത്താൽ സാധാരണ കാവ്യങ്ങളിൽ കാണുന്നവണ്ണം അതിന്റെ രാജസമായ ഭാവത്തെ അതിരുകടന്നു വർണ്ണിച്ചു പരിശുദ്ധമായ കവിതയുടെ മുഖത്തു കരി തേക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഒരിടത്തും തുനിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആശാന്റെ കവിതാദേവി ശുദ്ധസത്വമയമായ സ്നേഹസാമ്രാജ്യത്തിലെ ഏകഛത്രാധിപത്യം വഹിക്കുന്ന ചക്രവർത്തിനിയാകുന്നു. "നളിനി"യും "ദിവാകര"നും സാക്ഷാൽ പ്രേമസ്വരൂപന്റെ പ്രതിബിംബങ്ങളായിട്ടാണു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്.

രതി, ശോകം, ഉത്സാഹം, ക്രോധം, ഹാസം, ഭയം, ജുഗുപ്സ, അത്ഭുതം, നിർവ്വേദം ഇങ്ങിനെ രത്യാദികൾ ഒൻപതെണ്ണമുണ്ടെന്നു രസനിരൂപകന്മാർ പറയുന്നു. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മരൂപേണ നോക്കുമ്പോൾ ആദ്യത്തെ

രതി (അനുരാഗം) തന്നെയാണു മററുള്ള ശോകാദികളായിട്ടു രൂപാന്തരപ്പെടുന്നതെന്നു മനസ്സിലാകും. നായികാനായകന്മാൎക്കു തങ്ങളിൽ ജനിക്കുന്നതായി ആലങ്കാരികന്മാർ പറയുന്ന ഈ രതിയുടെ ഉല്പത്തി സൎവ്വജീവികളിലും അനുസ്യൂതമായിരിക്കുന്ന ആത്മാനുരാഗത്തിൽ നിന്നാകുന്നു. അതിൻെറ പ്രവൎത്തനം ഉപാധിഭേദേന വിജാതീയഭാവങ്ങളാൽ വിഭേദിക്കപ്പെടുന്നതനുസരിച്ചു ക്രോധശോകാദികളായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. രത്യാദിഭാവങ്ങൾ വിഭാനുഭാവസഞ്ചാരികളാൽ പരിപോഷിതമാകുമ്പോഴാണല്ലോ ശൃംഗാരാദിനവരസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യസംബന്ധമായ വിവിധരസങ്ങളും ഒരേ മൂലപ്രേമത്തിൽനിന്നും ഭിന്നരീതിയിൽ നിൎഗ്ഗളിക്കുന്നവയാണെന്നു തെളിയുന്നു. ഉത്തമകവിത ഏതദ്രസങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല അവയുടെ നാനാത്വത്തെ സ്നേഹാത്മകമായ മനസ്സിൻെറ സാത്വികഭാവത്തിൽ ഏകീഭവിപ്പിച്ചു ഐശ്വരമായ പ്രേമത്തിൻെറ മഹത്വത്തെക്കൂടി പ്രകാശനം ചെയ്യും. ഈ രീതിയിൽ ചിത്തവൃത്തികളുടെ കാരണദശയിലുള്ള ഏകീഭാവം പ്രബലപ്പെടുമ്പോൾ രണ്ടെന്നുള്ള ഭാവന നശിച്ചു ശാന്തിവിശിഷ്ടമായ ഒരു ആത്മൈക്യം സംജാതമാകുന്നു. നിത്യനിൎവൃതികരമായ ഈ ആത്മൈക്യമാണു ആശാൻെറ നളിനിയിൽ കാണുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ തത്വദൃഷ്ടി രസപരിപോഷണവിഷയത്തിലും കൂടി വ്യാപരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു ഈ ഭാഗം ഉദാഹരണമായിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യനു സ്വതസ്സിദ്ധമായിട്ടുള്ള മനനശീലത്തെ വേണ്ടവിധം പരിപോഷിപ്പിച്ചതിനുശേഷം കവിതാനിൎമ്മാണത്തിനു പുറപ്പെട്ട ആളാണു് ആശാനവർകൾ. ജീവിതത്തിൻെറ ഏതു വശത്തേയും തത്വപരമായ നിരീക്ഷണംകൊണ്ടു പരിശോധിച്ചു വില നിശ്ചയിച്ചതിനുശേഷമേ അദ്ദേഹം കവിതാരംഗത്തു ചിത്രീകരിക്കയുള്ളു. വീണപൂവിലെ ദളങ്ങളോരോന്നിലും ജീവിതനാടകത്തിലെ ഓരോ അങ്കമെഴുതിയിരിക്കുന്നു. "പ്രരോദന"ത്തിലെ ശ്മശാനം ഒരു ഒന്നാംതരം അദ്ധ്യാത്മവിദ്യാലയമാണു്. "കരുണ"യിൽക്കൂടി കവി ഭോഗത്തിൻെറയും ത്യാഗത്തിൻെറയും മാററു് ഉരച്ചുനോക്കി രണ്ടിൻേറയും മട്ടും മഹത്വവും വിളംബരം ചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ മനുഷ്യനു തൻെറ രൂപം നോക്കിക്കണ്ടു പഠിക്കുവാനും രസിക്കുവാനും ഉള്ള ഒരു കണ്ണാടിയാകുന്നു ആശാൻെറ കവിത.

(ശ്രീ. കുററിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ സാഹിതീയത്തിൽനിന്നു്.)

മോഹരാകളുടെ മാന്ത്രികശക്തി.

(എം. എസ്. നമ്പൂതിരി, ബി. എ. ക്ലാസ്സ്)

"അമീനെ, അനന്തരസംഭവങ്ങളാണു ഞങ്ങൾക്കു കേൾക്കേണ്ടതു്. രാജ്യത്തിനും ജനങ്ങൾക്കും അപകീൎത്തികരങ്ങളായ കൃത്യങ്ങൾ ചാന്ദബീബി ചെയ്വാൻ തുടങ്ങിയെന്നും തന്മൂലം സുൽത്താനയുടെ നേരെ ജനങ്ങൾ കോപിച്ചുവെന്നും പ്രക്ഷുബ്ധമായ ജനക്കൂട്ടത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ ഒരു വാൾവീശൽ സുൽത്താനയുടെ ജീവനെ അപഹരിച്ചു കളഞ്ഞുവെന്നുമാണു കേട്ടിട്ടുള്ളതു്."

അമീന വീണയെടുത്തു. കേവലം നിൎജ്ജീവമായ ആ സങ്കേതത്തിൽ അരനിമിഷത്തിനകം വലിയൊരു ജനാവലികൂടിച്ചേൎന്നു. അസ്തമയാൎക്കന്റെ മങ്കനലൊളി ചിതറുന്ന കിരണകന്ദളങ്ങൾ അമീനയുടെ കരാംഗുലികളിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു. രാഗമധുരമായ സംഗീതനിൎഝരി നിൎഗ്ഗളിച്ചിരുന്ന ആ കരപല്ലവങ്ങളിൽനിന്നു ഒരു ദീനസ്വരം കേൾക്കുമാറായി.

"അന്നു ചാന്ദബീബിയുടെ ജന്മദിനമായിരുന്നു. അഹമ്മദുനഗരം ആകമാനം ആനന്ദത്തിന്റേയും സൌന്ദൎയ്യത്തിന്റെയും വിളനിലമായി കാണപ്പെട്ടു. അക്‌ബർ പാദുഷാ അഹമ്മദുനഗരം ആക്രമിച്ചു പരാജിതനായി പിന്തിരിയേണ്ടിവന്നതിൽപിന്നെ സന്തോഷത്തോടുകൂടിയ ഒരു സുദിനം കൊണ്ടാടിയതു അന്നായിരുന്നു. സുഖസമ്പൂൎണ്ണമായ സംഗീതധ്വനിയാലും, ജയജയശബ്ദങ്ങളാലും നഗരമെങ്ങും മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു.

ഉദ്ദേശം അഞ്ചുമണിയായിരിക്കണം. സേവകന്മാരായ ചില പ്രഭുക്കന്മാരുടെ പ്രേരണയാൽ രസകരങ്ങളായ സായന്തനവിനോദങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടുന്നതിന്നു ചാന്ദബീബി തീൎച്ചയാക്കി. വിവിധവിനോദങ്ങളിൽനിന്നു അവസാനം കുതിരസ്സവാരിയിലേക്കു കടന്നു. ക്ഷീണരായിരുന്ന സേവകന്മാരിൽ മിക്കപേരും സുൽത്താനയെ അനുഗമിക്കുന്നതിന്നു അശക്തരായി. പ്രഭുക്കന്മാരിൽ പ്രമാണികളെന്നു പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന രണ്ടുപേരൊരുമിച്ചു സുൽത്താന സവാരിയാരംഭിച്ചു. പ്രശാന്തരമണീയമായ പ്രകൃതിയുടെ അവൎണ്ണ്യസുന്ദരങ്ങളായ വിലാസങ്ങളെ ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടും ശ്രവണമധുരങ്ങളായ വിവിധകഥാകഥനങ്ങളിലേൎപ്പെട്ടുകൊണ്ടും അവർ സുവിദൂരം സഞ്ചരിച്ചു. സന്ധ്യാസമയം സമീപിച്ചു. അല്പനേരം

വിശ്രമിച്ചതിനുശേഷം പിന്തിരിക്കാമെന്നു കരുതി അവർ താഴെയിറങ്ങി. ഇതാ നിങ്ങളിവിടെ കാണുന്നില്ലേ? ഈ പുൽത്തകിടിയിലാണ് അവർ വിശ്രമിപ്പാനിരുന്നത്. ശീതളമായ മന്ദാനിലന്റെ സവിലാസമായ ശുശ്രൂഷയിൽ സുൽത്താനയൊന്നു മയങ്ങി. വിജനമായ വിലാസഭൂമി, സൌരഭ്യവാഹിയായ സമീരണൻ, മനോമോഹനമായ സായാഹ്നം, സവാരിയാലുള്ള തളച്ച്, സുൽത്താന എങ്ങിനെയാണ് ഒന്നു കണ്ണിമക്കാതിരിക്കുക?

സംഗീതസുന്ദരമായിരുന്ന ആ രംഗം നിമിഷത്തിനകം എവിടേയോ തിരോഭൂതമായി. സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു മഞ്ഞളിപ്പിച്ചിരുന്ന അനുചരന്മാരുടെ കണ്ണുകൾ ചാന്ദബീബിയെ തിരിച്ചറിയുന്നതിന്നു അശക്തങ്ങളായിരുന്നു. കാഞ്ചനച്ചാറും കാളകൂടവുംകൊണ്ടുള്ള സൃഷ്ടികൾ! സുൽത്താനയുടെ കൈകാൽകൾ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടു. ആ ഘാതകപ്രഭുക്കൾ അങ്ങു മറയുകയും ചെയ്തു."

ജനാവലിയുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നുണ്ടായ നെടുവീർപ്പുകളാലും ഹൂൽക്കാരങ്ങളാലും ആയിടം വളരേ നേരത്തേക്കു മുഖരിതമായി. അമീനയുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു രണ്ടുമൂന്നശ്രുകണങ്ങൾ അവളുടെ വരണ്ട ചുണ്ടിന്മേൽ വീണു വാറിപ്പോയി. അല്പനേരം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം അവൾ വീണ്ടുമാരംഭിച്ചു.

"അന്യസഹായമെന്യെ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢയായി സുൽത്താന ഈ മരുഭൂമിയിൽ കിടന്നുരുളുകയായി. എന്തുചെയ്യാം. അപ്പോഴുണ്ട്, അക്ബർ പാദുഷാ മന്ദസ്മിതാഞ്ചിതമുഖനായി അവിടേക്കുവരുന്നു. സുൽത്താന സമീപിച്ചതിനുശേഷം പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി ചക്രവർത്തി ചോദിച്ചു.

"അഹമ്മദുനഗരത്തിലെ ഭാഗ്യവൈജയന്തി കാററത്തു പറന്നുപോയതായിരിക്കും! ബീഗം! ഭാരതചക്രവർത്തി ഇതാ നമ്രശിരസ്കനായി അവിടുത്തെ വന്ദിക്കുന്നു."

"അക്ബർ പാദുഷാ! അങ്ങേക്കും, ജോശീബായിയുടെ ഭർത്താവായ പൃഥ്വിരാജനെ സ്തുതിപാഠകനും സമരസിംഹനെ രാജ്യാധിപനുമാക്കിയ അങ്ങയുടെ തന്ത്രത്തെപ്പററി ഞാനും ധാരാളം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അവിടുത്തെ ഉദ്ദേശം അഹമ്മദുനഗരം സ്വാധീനമാക്കണമെന്നല്ലേ? അതിനെനിക്കും വിരോധമില്ല. പക്ഷെ ചാന്ദബീബി ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അതു വേണമെന്നു മാത്രം ശഠിക്കരുത്."

"ബീബി! അതു മാത്രമല്ല. അഹമ്മദനഗരത്തിലെ സൌന്ദൎയ്യധാമം അക്ബരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകൎഷിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടു ദിനങ്ങൾ അനേകമായി. അതിന്റെ ആസ്വാദനം ഭവതിയുടെ മരണത്തിനു മുമ്പു സാധിക്കണമെന്നു കൂടിയുണ്ടു്."

"പാദുഷാ! വക്രഗതി ആവശ്യമില്ല. പറവാനുള്ളതു നേരെ പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ സമാധാനം പറയാം."

"സുൽത്താനാ! ഭവതി നമ്മുടെ ഹൃദയം കവൎന്നിട്ടു കാലം കുറെയായി. നാളെ മുതൽ ഭവതിയെ ഭാരതചക്രവൎത്തിനിയാക്കാനാണു ഞാൻ തീൎച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നതു്."

"വളരെ നല്ലതു്. ഹിന്തുസ്ഥാനത്തിലെ മഹിളാമണികളുടെ ചരിത്രം അങ്ങയുടെ കഴുത്തിൽ മാലയായി തൂങ്ങുന്നുണ്ടല്ലൊ. ഇനി ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ നിന്നുകൂടി ഒരു മാല ലഭിക്കുവാൻ യത്നിക്കുന്നതു വളരെ നല്ലതുതന്നെ."

കാമപാരവശ്യത്തോടുകൂടി ആ മൃഗപ്രായൻ സുൽത്താനയെ സമീപിച്ചു. സമാധാനത്തോടുകൂടി അവിടെ ആസനസ്ഥനായി ഇങ്ങനെ പ്രലപിച്ചുതുടങ്ങി.

"കാമനേ! അരുണാരുണമായ ആ അധരപുടങ്ങളുടെ മാധുരിയാൽ ഭാരതാധീശപരനെ കൃതകൃത്യനാക്കുക"

"അക്ബർ! ഞാൻ പറയുന്നു. അഹമ്മദനഗരത്തിലെ ചാന്ദബീബി പറയുന്നു. ഭാരതചക്രവൎത്തി അവമാനത്തിനു പാത്രീഭവിക്കാതിരിക്കുകയാണു നല്ലതു്."

"ബീബി! നിങ്ങളുടെ കരകമലങ്ങൾ എന്റെ ഗളനാളത്തിന്നു ഒരു മാലയായി അൎപ്പിക്കുക. ഞാൻ ആ ബന്ധമഴിക്കാം" ചക്രവൎത്തി സുൽത്താനയുടെ കരബന്ധമഴിച്ചു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ആ വീരവനിത എഴുന്നേററിരുന്നു. ആ മഹിളാമണിയുടെ സൌന്ദൎയ്യധോരണിയിൽമാത്രം ആമഗ്നനായിരുന്ന അക്ബറിന്നു ആ മഹതിയുടെ പരിസരങ്ങളിലെല്ലാം ഒരു പ്രഭാപ്രസരം വീശിയതായി തോന്നി. അവിടെയുള്ള ഓരോ നിശ്വാസവും ഓരോ നിമിഷവും അദ്ദേഹത്തിന്നു കൂടുതൽ കാമോത്തേജകമായിരുന്നു. അക്ബർ പറയുവാൻ തുടങ്ങി.

"ബീഗം! ഭാരതസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വിരിഞ്ഞ വക്ഷസ്സിങ്കൽ സമ്പൽസമൃദ്ധവും സൌന്ദൎയ്യസമ്പൂൎണ്ണവുമായ അഹമ്മദനഗരംകൂടി വിശ്രമിക്കേ

ണ്ടതല്ലെ? അതിനിപ്പോൾ ഞാൻ യാചിക്കുന്നതു ഒന്നുമാത്രമാണ്. ഭവതിയുടെ കാരുണ്യം.''

"അക്ബർ പാദുഷാ! ചാന്ദബീബി സമാധാനത്തോടുകൂടി നിദ്ര്യാണമടഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. അങ്ങയുടെ ഓരോ വാക്ക് ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ച നാരാചമാണ് എന്റെ കണ്ണുപുടങ്ങളിൽ തറക്കുന്നത്. വാളെടുക്കുക. അഹമ്മദുനഗരം പിടിക്കുന്നതിന്നോ അതിന്റെ റാണിയുടെ ചാരിത്രഭംഗം വരുത്തുന്നതിന്നോ ചാന്ദബീബിയുടെ ഉടലിൽ ഉയിരുള്ളനാൾ ഒരുവനും സാദ്ധ്യമല്ല?

"ബീബി, ഭവതിയുടെ ദാസൻ ഇതാ അവന്റെ ഉഷ്ണീഷത്തെ ഭവതിയുടെ കാല്ക്കൽ അടിയറവെക്കുന്നു''.

കാൽകൊണ്ടൊരു തട്ടതട്ടി ചാന്ദബീബി ഗർജ്ജിച്ചു. "നീച നിന്റെ ഉഷ്ണീഷം സ്പർശിക്കയാൽ എന്റെ കാൽ മലിനമായി. അതും ഞാൻ ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു.''

അക്ബരുടെ പുരികം വളഞ്ഞു. ഭൂലോകം പൊടിയുമാറു പല്ലുറുമ്മിക്കൊണ്ടു അദ്ദേഹം പാഞ്ഞടുത്തു.

"കുലടെ, ഭാരതസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കിരീടം വെറും വേശ്യാസ്ത്രീയുടെ പാദഘാതമേല്ക്കുന്നതിന്നിടയായി. ലോകത്തിനു അക്ബർ മഹാനുഭാവനാണ്. ഈ സ്ത്രീഹത്യ ലോകമൊട്ടറികയുമില്ല. ഇതിന്റെ ശിക്ഷ നിന്റെ ജീവാപഹരണമാണ്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരവാളിക ആകാശത്തിലൊരു മിന്നലണച്ചു. അതു കീഴ്പോട്ടു വീണിരിക്കണം. ബീബിയുടെ മാറിടം പിളൎന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

മൂകമായ ആ രംഗം കുറച്ചിട കണ്ണുനീർചാലുകൾക്കു വിധേയമായി. അമീന തുടൎന്നു. "ബീബിയെ അനുഗമിച്ചിരുന്ന ഞാൻ അധികം താമസിയാതെ എത്തിച്ചേൎന്നു. ബീബി അപ്പോഴും മരണശയ്യയിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. ആ നിണമണിഞ്ഞ മാറിടത്തിൽ വീഴുകയാണുണ്ടായത്. പാതി തടഞ്ഞവാക്കുകളാൽ സുൽത്താന എന്നെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. വാസ്തവമെല്ലാം വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു. ദേവി പിന്നീടു സംസാരിച്ചില്ല. വൃക്ഷങ്ങളനങ്ങിയില്ല...

സ്ത്രീ.

(ടാഗോർ)

കെ. കെ. തമ്പാൻ.

അല്ലയോ സ്ത്രീ! നീ ഈശ്വരൻെറ മാത്രം വിരുതല്ല, മനുഷ്യരുടേയുമാണ്. അവർ അവരുടെ ഹൃദയത്തിലെ സൌന്ദര്യംകൊണ്ടു നിന്നെ നിത്യസമ്പന്നയാക്കുന്നു.

കവികൾ ഭാവനയുടെ രജതനൂലുകൾകൊണ്ടു നിനക്കു ഒരു വല നെയ്യുന്നു. ചിത്രകാരൻ നിൻെറ വപുസ്സിന്നു എന്നെന്നും അഭിനവമായ അനശ്വരത്വം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

അലയാഴി മൌക്തികങ്ങളെ നിൻെറ കാൽത്തളിരുകളിൽ കാണിക്കവെയ്ക്കുന്നു; ഖനികൾ അവയുടെ കനകങ്ങളെ, ഗ്രീഷ്മാരാമങ്ങൾ അവയുടെ കുസുമങ്ങളെ — നിന്നെ അണിയിക്കുവാൻ. നിന്നെ അലങ്കരിക്കുവാൻ, നിന്നെ നിസ്തുലയാക്കുവാൻ.

പുരുഷഹൃദയങ്ങളുടെ ആശ അതിൻെറ പ്രഭയെ നിൻെറ താരുണ്യത്തിന്മേൽ വിതറിയിട്ടുണ്ട്.

നീ പകുതി സ്ത്രീയാണു, പകുതി സ്നേഹവും.

'ബഹുജനം പലവിധം.'

(ശ്രീമാൻ വി. പോൾ, അക്കര.)

ആറാമത്തെ ജയിംസ് മഹാരാജാവിൻെറ രാജധാനിയിൽ സ്പെയിനിൽനിന്നു 'അതി സാമർത്ഥ്യ'മുള്ള ഒരു രാജപ്രതിനിധി വന്നു താമസിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം വളരെ പഠിപ്പുള്ളവനും ചിന്താശീലനും, കാര്യമായ ചില അഭിപ്രായങ്ങളോടുകൂടിയവനുമായിരുന്നു. ഏതു ഭാഷക്കാരും സംസാരിക്കാതെതന്നെ അന്യോന്യം തങ്ങളുടെ മനോരഥം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നനുപേക്ഷണീയമായ "ആംഗ്യശാസ്ത്രം" (Science of Signs) പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഓരോ പ്രൊഫസർ നാട്ടുതോറും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാര്യമായ ചില അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ഒന്നു്.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പ്രൊഫസർ സമസ്തയൂറോപ്പിൽപോലും ഇല്ലെന്നു അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ മഹാരാജാവിന്റെ പക്കൽ ആവലാതി ബോധിപ്പിക്കയുണ്ടായി. ജെയിംസുമഹാരാജാവു പ്രത്യുത്തരിച്ചു: "എന്തുപറയുന്നു; എനിക്കു "ആംഗ്യശാസ്ത്രം" പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രൊഫസർ ആബർഡീൻ കോളേജിൽ ഉള്ള സംഗതി അറിഞ്ഞിട്ടില്ലയോ? നല്ല കാൎയ്യമായി. പക്ഷെ, ആബർഡീൻ ഇവിടെനിന്നു സുമാർ അറനൂറുനാഴിക അകലെയാണ്." സ്പെയിൻ രാജ്യപ്രതിനിധി: "പതിനായിരം കാതംവഴി ദൂരെയായാലും എനിക്കു ആ പ്രൊഫസറെ ഒന്നു കാണണം." അദ്ദേഹം ഉടനെത്തന്നെ ആബർഡീനിലേക്കു പോകുവാനുള്ള ഒരുക്കമായി. നടന്ന സംഭവത്തെപ്പററി മഹാരാജാവു ക്ഷണത്തിൽ ആബർഡീൻ കോളേജ് അധികൃതന്മാൎക്കു എഴുതി; സ്പെയിൻ രാജപ്രതിനിധിയെ വേണ്ടവിധം സ്വീകരിപ്പാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു.

രാജപ്രതിനിധി അധികദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പു ആബർഡീൻ കോളേജിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഔചിത്യപൂൎവ്വം അവർ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കയുണ്ടായി. ആഗ്രഹം അടക്കിവെപ്പാൻ സാധിക്കാതെ, ചെന്നു കയറിയക്ഷണം "നിങ്ങളിലാക്കാണു ആംഗ്യശാസ്ത്രപണ്ഡിതരായിരിപ്പാനുള്ള മഹാഭാഗ്യം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള"തെന്നു പ്രതിനിധി ചോദിച്ചു. പ്രസ്തുതപണ്ഡിതർ തൽക്കാലം എവിടേയോ പോയിരുന്നുവെന്നും, എപ്പോഴാണു മടങ്ങിയെത്തുകയെന്നു അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും അവർ മറുവടി പറഞ്ഞു. "പന്ത്രണ്ടുമാസമായാലും ശരി, ഞാൻ അദ്ദേഹം മടങ്ങിവന്നിട്ടേ പോകുന്നുള്ളൂ"വെന്നു പ്രതിനിധി പ്രത്യുത്തരം നൽകി.

'പഠിച്ച പണി'യൊന്നും പാററന്നില്ലെന്നു കണ്ടു കോളേജധികൃതന്മാർ ഒരു സൂത്രം കണ്ടുപിടിച്ചു. ഒററക്കണ്ണനും, കള്ളനും, തമാശക്കാരനും, 'ചത്രാസിളക്കു'ന്നവനുമായ ജോർഡിയെന്നുപേരുള്ള ഒരു കശാപ്പുകാരനുണ്ടായിരുന്നു അവനെ സംഗതിയെല്ലാം പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ച് 'ആംഗ്യശാസ്ത്രം' പണ്ഡിതരുടെ പട്ടം കെട്ടിച്ചു. വാക്കുപോയിട്ടു ഒരക്ഷരംപോലും മിണ്ടിപ്പോകരുതെന്നു കശാപ്പുകാരനെ അവർ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞുധരിപ്പിച്ചു. ഒരു ചുരുങ്ങിയ സംഖ്യക്കു ജോർഡി കാൎയ്യമെല്ലാം കയ്യേററു. പണ്ഡിതർ അടുത്ത ദിവസം എത്തുമെന്നു പ്രതിനിധിക്കു അറിവുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിനു കോളേജ് അധികൃതന്മാരുടെ പ്രയത്നം

"ഇശ്ശിബോധിച്ചു." വളരെ സന്തോഷമായി; ഇത്തിരി നേരമിരുന്നു ചിരിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം പ്രഭാതമായി. ജോർഡിയെ പ്രൊഫസറാക്കി അഭിഷേചിച്ചു കോളേജിൻെറ ഒരു മുറിയിലിരുത്തി. സ്പെയിനിലെ നമ്മുടെ പ്രതിനിധിയെ ജോർഡിയുടെ അടുക്കലേക്കു കൊണ്ടുവന്നാക്കി. ബാക്കി പ്രൊഫസർമാരുടെ ജിജ്ഞാസ വൎദ്ധിച്ചു.

അതിരസാവഹമായ ആംഗ്യരംഗം ആരംഭിച്ചു: പ്രതിനിധി ഒരു കൈവിരൽ ഉയർത്തിക്കാണിച്ചു; ജോർഡി രണ്ടു വിരലുകളുയർത്തി. പ്രതിനിധി മൂന്നു വിരലുകൾ കാണിച്ചു; ജോർഡി ഉടനെ കൈമടക്കി ഗൌരവഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചു. പ്രതിനിധി ഒരു മധുരനാരങ്ങ കീശയിൽ നിന്നെടുത്തു കാണിച്ചു; ജോർഡി ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ കീശയിൽ നിന്നെടുത്തു കാണിച്ചു ഒരു കഷണം ബാർളി കൊണ്ടുള്ള അപ്പം. പ്രതിനിധി സലാം ചെയ്തു മടങ്ങിപ്പോയി.

പ്രതിനിധി ബാക്കി പ്രൊഫസർമാർ ഇരുന്നിരുന്ന മുറിയിലേക്കുചെന്നു. അവർ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചുറ്റും വന്നുനിന്നു രംഗം എങ്ങനെ അവസാനിച്ചുവെന്നു ചോദിച്ചു. ആംഗ്യശാസ്ത്രപണ്ഡിതരുടെ പ്രവൃത്തി അത്ഭുതാവഹമായിരുന്നുവെന്നു പ്രതിനിധി ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ഇന്ത്യയിലെ സ്വത്തു മുഴുവൻ കൊടുത്താലും പ്രൊഫസരുടെ ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യത്തിനു മതിയായ പ്രതിഫലമായിരിക്കയില്ലെന്നു, അദ്ദേഹം തുടൎന്നു പ്രസ്താവിച്ചു. അപ്പോൾ കൂടിയിരുന്നവരിൽ ഒരു പ്രൊഫസർ, എങ്ങനെയാണു അദ്ദേഹം നിങ്ങളെ കാൎയ്യം മനസ്സിലാക്കിയതെന്നു ചോദിച്ചു.

പ്രതിനിധി: "എങ്ങനെയെന്നോ! ഞാൻ ഒന്നാമതായി, ഈശ്വരൻ ഏകനാണെന്നു കാണിപ്പാൻ ഒരു വിരൽ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു; അദ്ദേഹം ദൈവത്തിൽ പിതാവും പുത്രനുമിണ്ടെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ രണ്ടു വിരലുകൾ കാണിച്ചു. ഞാനപ്പോൾ, പിതാവും, പുത്രനും, പവിത്രാത്മാവുമുണ്ടെന്നു കാണിപ്പാൻ മൂന്നു വിരലുകൾ കാണിച്ചു; ഇവർ മൂവരും ഏകദൈവമാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ മുഷ്ടി പ്രദൎശിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ ഞാൻ "അഷ്ടിയും, തുഷ്ടിയും പുഷ്ടിയായ് നൽകുന്ന" ഈശ്വരൻെറ അനന്തനന്മയെ പ്രദ്യോതിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു മധുരനാരങ്ങയെടുത്തു കാണിച്ചു. ഉടനെ ആ പണ്ഡിതാഗ്രേസരൻ, നിങ്ങളുടെ ജോർഡി, അഷ്ടിക്കും ഇഷ്ടിക്കും നിദാനമായി നിൽക്കുന്നതു ഗോതമ്പ

പ്പമെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു കഷണം അപ്പം അദ്ദേഹത്തിൻെറ കീശയിൽ നിന്നെടുത്തു പൊക്കിപ്പിടിപ്പിക്കയുണ്ടായി.''

സംഗതി പ്രതീക്ഷയെ കവിഞ്ഞു ഫലപ്രദമായി കലാശിച്ചതിൽ പ്രൊഫസർമാക്കു വളരെ സന്തോഷമായി. പ്രതിനിധി ഉടനെത്തന്നെ ലണ്ടനിലേക്കു തിരിച്ചു. സായാഹ്നത്തിൽ അവർ ജോർഡിയെ വിളിച്ചു സംഭവങ്ങൾ പ്രസ്താവിപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

ജോർഡി: "ആ ദുഷ്ടൻ എന്തു ചെയ്യുവെന്നാണു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതു്? ഞാൻ ഒററക്കണ്ണനാണെന്നു കാണിപ്പാൻ അവൻ, ആ കഴുവേറി, ഒന്നാമതു ഒരു വിരൽ കാണിച്ചു! എൻെറ ഒരു കണ്ണും അവൻെറ രണ്ടുകണ്ണും ശരിയാണെന്നു കാണിപ്പാൻ ഞാനപ്പോൾ രണ്ടുവിരൽ കാണിച്ചു. അവനാകട്ടെ അപ്പോളുണ്ടു മൂന്നുവിരൽ കാണിക്കുന്നു; അതു ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടുപേക്കുംകൂടി മൂന്നുകണ്ണുകളുണ്ടെന്നു കാണിപ്പാനായിരുന്നു. എനിക്കു ദേഷ്യംവന്നു, കൈമടക്കി അവനോടു മുഷ്ടിയുദ്ധത്തിനൊരുമ്പെട്ടു; വിങ്ങളെക്കുറിച്ചിട്ടല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാനാ ഗജപോക്കിരിയുടെ കഥ കഴിച്ചേനെ. അപ്പോഴേക്കും അവൻ നമ്മുടെ ഈ സ്കോട്ടുലണ്ടു ഫലപ്രദമല്ലാത്ത, പഞ്ഞംപിടിച്ച, ഭൂഭാഗമാണു, അതിൽ മധുരനാരങ്ങയുണ്ടാവുകയില്ലെന്നു സൂചിപ്പിക്കാൻ ഒരു മധുരനാരങ്ങയെടുത്തു കാണിച്ചു. ബാർളിയുള്ളപ്പോൾ (സ്കോട്ടുലണ്ടിൽ ബാർളി സമൃദ്ധമായി വിളയുമെന്നുള്ളതു ചരിത്രപ്രസിദ്ധം.) മധുരനാരങ്ങ നമുക്കു വിലയില്ലെന്നു കാണിപ്പാൻ ഞാൻ ഉടനെത്തന്നെ ഒരു കഷണം ബാർളിയപ്പമെടുത്തു കാണിച്ചു. അതൊക്കെ നന്നായി; എങ്കിലും ആ കള്ളൻെറ "എല്ല വെള്ളാക്കാ"ൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ.

ഒരു സംഭവത്തെ ഇതിലധികം അന്യോന്യവിരുദ്ധമായി ഗ്രഹിപ്പാൻ, മാർഗ്ഗമുണ്ടോ? "ബഹുജനം പലവിധം"തന്നെ.

ക്ഷാമനിവാരണം.

ശ്രീ. സി. എ. ചാണ്ണു iii. u. c.

ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തികാധഃപതനത്തിന്റെ അനിഷ്ടഫലത്താൽ ക്ഷാമബാധിതരായി കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു വമ്പിച്ച ജനതതിയുടെ അവശതകളെ കണ്ടറിഞ്ഞു പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങളാരാഞ്ഞു അവരുടെ ജീവിതത്തെ സുഖഭദ്രയിഷ്ഠമാക്കിത്തീർപ്പാൻ ഓരോ രാജ്യത്തിലേയും ധനകാര്യവിദഗ്ദ്ധന്മാർ ബദ്ധശ്രദ്ധന്മാരായിരിക്കുന്ന ഒരു അവസരമാണു ഇതു്. ജനസംഖ്യ ക്രമാതീതമായി പെരുകിയും എന്നാൽ അതേ തോതിൽ ഉല്പന്നങ്ങൾ വർദ്ധിക്കാതെയും ഇരിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, പരിമിതമായ ഉല്പന്നങ്ങളെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽപോലും ദാരിദ്ര്യദേവത നൃത്തമാടുന്നതു് കാണാം. ഇതിൽനിന്നു ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും കൃഷിവ്യവസായങ്ങളിൽ കാണിക്കുന്ന അലസതകൊണ്ടോ നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിച്ചു് വരുന്ന ജനപ്പെരുപ്പം കൊണ്ടോ മാത്രമല്ല ഇന്നത്തെ ധനവിതരണസമ്പ്രദായത്തിന്റെ അനാശാസ്യഫലങ്ങൾകൊണ്ടുമാണു ക്ഷാമം ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു നമുക്കനുമാനിക്കാം.

ഏതൊരു രാജ്യത്തിന്റെ ധനാഗമചരിത്രത്തിന്റെയും ആദിമഘട്ടം നോക്കുന്നതായാൽ ആ രാജ്യത്തിന്റെ ധനാഭിവൃദ്ധിക്കു് വഴിയുള്ളതായി കാണാം. ഒന്നാമതായി രാജ്യത്തു കൃഷി ചെയ്യാതെ തരിശായി കിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളെ ഉപയോഗയോഗ്യമായ നിലങ്ങളാക്കി കൃഷിചെയ്യുന്നതായാൽ ഉല്പന്നത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും തന്മൂലം ജനങ്ങളുടെ ക്ഷാമത്തിന്നു നിവാരണം വരുത്തുവാനും സാധിക്കും. പക്ഷെ ഇതിന്നും ഒരു അതിർത്തിയുണ്ടു്. കൃഷിചെയ്യാതെ കിടക്കുന്ന തരിശു നിലങ്ങൾ ഇല്ലാതാവുക, കൃഷി ചെയ്യുന്നവയിൽതന്നെ ഉണ്ടാകുവാനിടയുള്ള ധാന്യങ്ങൾ ഉണ്ടാവുക, ജനസംഖ്യ കണക്കുവിട്ടു കൂടിക്കൂടി വരിക, എന്നിവ സംഭവിക്കുമ്പോൾ അനന്തരകരണീയമായിത്തീരേണ്ടതു ജനനനിയന്ത്രണമാണു്. ഇതു പ്രായോഗികമല്ലാ പ്രകൃതിവിരുദ്ധമാണു എന്നും മററുമുള്ള വാദത്താൽ സ്വീകാര്യമല്ലെന്നു വന്നിരിക്കയാൽ അതിന്റെ സാധുത്വത്തെ സമർത്ഥിപ്പാനോ അതിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ കൂടുതലായി വിവരിപ്പാനോ തല്ക്കാലം വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും പ്രകൃതിവിരുദ്ധമല്ലാത്ത വിധത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ വിവാഹകാലാവധി നീട്ടി ജനനനിയന്ത്രണം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഒന്നിനും പോരാത്ത രോഗപീഡിതമായ ഒരു വമ്പിച്ച

ജനസമുദായത്തെ ഏതിനും പോരുന്ന കർമ്മകുശലന്മാരായ ഒരു ചെറു ജനതയാക്കിത്തീർപ്പാനും രാജ്യത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഉല്പന്നങ്ങളാൽമാത്രം സുഖഭൂയിഷ്ഠമായ ജീവിതം സാധിപ്പാനും ഇടവരുന്നതായിരിക്കും.

വ്യവസായത്തെപ്പററിയും രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടതുണ്ട്. രാജ്യത്തെ മുതലെടുപ്പ് വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ വ്യവസായത്തെപ്പോലെ വേറെയൊന്നും പ്രേരകമായിത്തീരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഏതൊരുവിധത്തിലുള്ള വ്യവസായമാണു തൊഴിലില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു ജനാവലിക്കുപയുക്തമാവുക എന്നു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വ്യവസായത്തെ കുടിൽവ്യവസായമെന്നും, വലിയയന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി നടത്തുന്ന തൊഴിൽ ശാലാവ്യവസായമെന്നും രണ്ടായിത്തിരിക്കാം. രാജ്യത്തെ പൊതുഭണ്ഡാഗാരം വീർപ്പിക്കുകമാത്രമാണു ഉദ്ദേശമെങ്കിൽ വലിയ യന്ത്രസഹായത്തോടുകൂടി നടത്തപ്പെടുന്ന തൊഴിൽ ശാലകളായിരിക്കും സ്വീകാര്യമായിട്ടുള്ളതു്. പക്ഷെ ഇതുകൊണ്ടു ജനങ്ങളുടെ തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കപ്പെടാമെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. യന്ത്രശക്തി എത്രത്തോളം കൂടുന്നുവോ അത്രയും ആൾസഹായത്തിന്റെ ആവശ്യകത കുറഞ്ഞതാണ് കാണപ്പെടുന്നതു്. ആയതിനാൽ അപൂർവ്വം ചില മൂലധനക്കാരായ മില്ലുടമസ്ഥന്മാർക്കല്ലാതെ ജോലികൊണ്ടു ജീവിക്കേണ്ടുന്ന കൂലിക്കാർക്കു, തൊഴിലാളിമുതലാളിബന്ധം ഇന്നത്തെപ്പോലെ നില്ക്കുന്നിടത്തോളം കാലം രക്ഷയില്ല.

കുടിൽവ്യവസായംകൊണ്ടു ഓരോ വ്യക്തിക്കോ അഥവാ കുടുംബത്തിന്നോ സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു പരാശ്രയം കൂടാതെ ജീവിക്കാം. പക്ഷെ മററുള്ളവരുടെ യന്ത്രനിർമ്മിതസാധനങ്ങളുടെ മത്സരം ഇതിന്നു ബാധകമായി കരുതേണ്ടതെന്നെയുള്ളു.

കൂടുതലായി പറവാനുള്ളതു് ഇന്നത്തെ ധനവിതരണസമ്പ്രദായത്തിന്റെ അനിഷ്ടഫലങ്ങളെ പററിയാണ്. മേൽ പ്രസ്താവിച്ചപ്രകാരം കൃഷി വ്യവസായം മുതലായ ഏർപ്പാടുകളാൽ സമ്പൽസമൃദ്ധങ്ങളായ രാജ്യങ്ങളിൽപോലും ജനസഞ്ചയത്തിന്റെ ഒരു വമ്പിച്ച ഭാഗം ദാരിദ്ര്യത്താൽ ദുരന്തദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നതുകാണാം. വെള്ളത്താൽ കരകടക്കുന്നതുവരെ ഒരു കൂട്ടർ ജോലിചെയ്യുക, മററൊരുകൂട്ടർ അവരുടെ പ്രവൃത്തിഫലത്താൽ സ്വർഗ്ഗസുഖമനുഭവിക്കുക. സാധുവേലക്കാർക്കു അവരുടെ വേലക്കനുസരിച്ചു കൂലികൊടുക്കാതെ കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടു, ജോലിചെയ്യിപ്പിക്കുന്ന അപൂർവ്വം ചില പണക്കാർക്കു അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും അനാവശ്യങ്ങൾക്കും കഴിച്ചു അനവധിദ്രവ്യം ആർക്കും ഉപകരിക്കാത്തവിധത്തിൽ കൂട്ടിവെപ്പാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ വരുന്നതു കഷ്ടമല്ലയോ?

ഉത്സാഹം.

തേറമ്പിൽ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ. (Old Boy)

ഉന്നതമാം പദത്തിലണയുവാൻ
തന്നിൽത്തന്നെ കിടപ്പുണ്ടൊരുശക്തി
ഒന്നു നന്നായുണർന്നിടേണം; മേരു-
ക്കുന്നുപോലും കരതാരിലെത്തിക്കാൻ
അപ്രമേയമാമശ്ശക്തി തന്നുടെ
നൽപ്രഭാപൂരമെങ്ങോ പരക്കുന്നു
അങ്ങുകാണാമനന്ത മഹിമാവു-
മങ്ങുതന്നെയാണാനന്ദസിദ്ധിയും.

കന്മഷക്കറപററി; യജ്ഞാനരായ്
കർമ്മചങ്ങലക്കെട്ടിൽ കുടുങ്ങുവോർ
തുംഗമാംപദത്തിങ്കൽ വിലസുന്ന
മംഗലമാം മണിമേടപൂകുവാൻ
ലോകനാഥനെ പാടിവാഴ്ത്തീടുകി-
ലാകുമോ — യില്ല — ശക്തിയിതിനില്ല.

പർവ്വതശിഖരത്തിലണയുവാൻ
താഴ്വരയിൽ തടിപോൽ കിടന്നുനാം
ഈശ്വരനെസ്തുതിച്ചു കൊണ്ടാമോ
അശ്ശിഖരത്തിലെത്താൻ കഴിയുന്നു?

ഏതുകാര്യവും 'പുല്ലു'പോലാക്കുവാൻ
ഹേതുവാക്കുമതുതന്നെയുത്സാഹം.
ആലസ്യത്തെ കളഞ്ഞുണർന്നീടുകിൽ
ഭൂലോകത്തെ ജയിക്കാം നിമിഷത്തിൽ.
എത്തിടേണ്ടൊരു ദിക്കിലെത്തീടുവാൻ
എത്തിനോക്കാതെ മുന്നോട്ടുപോക നാം.
എത്തിയെന്നാലുമില്ലെങ്കിലും ശരി,
കൃത്യം നമ്മുടെ ചെയ്തുതീർത്തിടണം.

ഊഴിയെ വിഴുങ്ങാനെത്രനാളായി
ആഴി, തൻതിരവായും പിളർന്നിതാ

നോക്കീടുന്നുണ്ടു — സാധിച്ചില്ലിന്നോളം —
നോക്കുക — മടിയുണ്ടോയതിനിന്നും.
  നീലമേലത്തെ പൊൻപൂശിക്കുന്നതിൽ
ബാലസൂൎയ്യനും സായാഹ്നസൂൎയ്യനും
ഇത്രകാലം തുനിഞ്ഞു — യെന്നിട്ടുമാ-
വൃത്തിതന്നെ — ജയിക്കാതടങ്ങില്ല.
  എന്തിനേറെ — പ്രകൃതിയുമീവണ്ണ-
മെന്തൊരുത്സാഹം കാണിപ്പൂ നിത്യവും.
  അന്തർലീനമാമിപ്പൊരി കത്തിച്ചാ-
ലെന്തുതന്നെയസാദ്ധ്യമൂലകത്തിൽ
ഊനമററൊരുത്സാഹമുണ്ടെന്നാകിൽ
ഹീനനും മഹാ കേമനായ് തീൎന്നിടും.

എഴുത്തച്ഛനും പി. കേ. യും.

മൂലയിൽ ചാക്കോച്ചൻ, ബി. എ.

മലയാളസാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ ബ്രഹസ്പതിയായി വിളങ്ങുന്ന മഹാഗുരു തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻെറ ജനനത്തേ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യം അനേകനാളായി സാധാരണ അറിയപ്പെട്ടും വിശ്വസിച്ചും പോരുന്ന ഒന്നാണ്. അതിൻെറ ചുരുക്കം താഴെ കൊടുക്കുന്നു. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവും മററും പരിചയമുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ, ഏതോ കാരണവശാൽ നിശ്ചിതസ്ഥലത്തെത്താൻ സാധിക്കാതെ വരികയാൽ, ഒരു അമ്മയും മകളും മാത്രം താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തു (ഒരു ചക്കാലനായരുവീട്ടിലായിരുന്നിരിക്കാം) രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ ഇടയാവുകയും, അദ്ദേഹം ആ രാവിൽ പലപ്രാവശ്യവും വെളിയിലിറങ്ങി ഗ്രഹനില നോക്കി കുണ്ഠിതപ്പെടുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ, തള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ അസ്വസ്ഥതക്കുള്ള കാരണമെന്തെന്നു ചോദിക്കുകയും, പരമയോഗ്യനായ ഒരു പുത്രൻെറ ഉല്പാദനത്തിനുള്ള സമയം, സ്വഗൃഹത്തിലെത്താൻ സാധിക്കായ്കയാൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചാണു താൻ വ്യസനിക്കുന്നതെന്നു അദ്ദേഹം പറകയും, തള്ള "അതവിടേക്കു തൃപ്തിയുണ്ടെങ്കിൽ; ഞങ്ങൾ സാധുക്കളെങ്കിലും, ഇവിടെത്തന്നെയാകാമല്ലോ, എൻെറ മകളുണ്ടു്." എന്നു മറുപടി പറയുകയും,

ഈ സമ്മതപ്രകാരം ആ മകളുമായുണ്ടായ സംയോഗത്തിൽനിന്നു എഴുത്തച്ഛൻ ജാതനാകയും ചെയ്തു എന്നാണു ഐതിഹ്യം. കുട്ടിക്കു കുറെ പ്രായമായപ്പോൾ ശത്രുക്കൾ വിഷം ജപിച്ചുകൊടുത്തു എന്നും ആ വിവരം അറിഞ്ഞ അച്ഛൻ ബ്രാഹ്മണൻ, മറുമരുന്നായി കുറേശ്ശെ കള്ളു കൊടുത്തുകൊള്ളുന്നതിനു ഉപദേശിച്ചു എന്നും, അതുപ്രകാരം ചെയ്തുപോന്നു എന്നും, ഈ മദ്യപാനശീലം എഴുത്തച്ഛൻ മരണപര്യന്തം തുടൎന്നുപോന്നിരുന്നു എന്നും, അല്പം ലഹരിയുള്ളപ്പോളായിരുന്നു കവിത കൂടുതൽ പ്രവഹിച്ചിരുന്നതെന്നുംകൂടി കിംവദന്തിയുണ്ടു്.

ഇനി ഇതേപ്പററിയുള്ള നിരൂപകന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അല്പം പരിശോധിക്കാം. അവരിൽ പ്രഥമഗണനീയൻ സാഹിത്യപഞ്ചാനനനും കുശാഗ്രബുദ്ധിയുമായ ശ്രീമാൻ പി. കെ. നാരായണപിള്ളയാണ്. മദ്രാസു സൎവ്വകലാശാലയുടെ 1933-ലെ ബി. എ. പരീക്ഷക്കു ഒരു പാഠ്യപുസ്തകമായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള മി. പി. കേയുടെ 'തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ' എന്ന ലഘുഗ്രന്ഥത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ മാത്രമെ ഇവിടെ പരിശോധിക്കാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. ഭാഷാചരിത്രകൎത്താവു മി. നാരായണപ്പണിക്കരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും ഇവരോടു അനുയോജിച്ചവയാകകൊണ്ടു ഒന്നിൻെറ സമാധാനം മറേറതിനും പററുന്നതാണ്.

ഒന്നാമതായി മി. പി. കേ. പറയുന്നതു്, "വിദുഷാമഗ്രേസരൻ' എന്നു ശ്ലാഘാപാത്രമായ ഒരു ജ്യേഷ്ഠൻെറ ജനനത്തിനു ബഹുഭൎത്തൃമാണനായ യാതൊരു നമ്പൂരിയും ഇടപെടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു എഴുത്തച്ഛൻെറ ജനനകാലത്തു അദ്ദേഹത്തിൻെറ മാതാവു ദാമ്പത്യനിലയിൽ കഴിഞ്ഞുപോരികയായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാകുന്നു," എന്നാണ്. ഈ അനുമാനം (logically unwarranted) ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല. വിദുഷാമഗ്രേസരൻ എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള പദങ്ങളാൽ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ജ്യേഷ്ഠൻ എഴുത്തച്ഛൻെറ മാതൃസോദരീപുത്രനായിരിക്കാൻ പാടില്ലേ? സോദരികൾ ഒരേ വീട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്നിരിക്കണം എന്നുമില്ലല്ലോ. അതല്ല, എഴുത്തച്ഛനും വിദുഷാമഗ്രേസരനും ഒരേ മാതാവിൻെറ സന്താനങ്ങളായിരുന്നെന്നു വാദത്തിന്നുവേണ്ടി സമ്മതിച്ചാൽത്തന്നെയും, ജ്യേഷ്ഠൻെറ ജനനശേഷം അദ്ദേഹത്തിൻെറ (ജ്യേഷ്ഠൻെറ) അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയിരുന്നെന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ സംബന്ധം ഉപേക്ഷിച്ചുപോയിയെന്നോ വന്നുകൂടെയോ? മി. പി. കേ. തുടൎന്നു പറയുന്നു "പാതിവ്രത്യവിഷയത്തിൽ ആ സ്ത്രീ ഉദാസീനയായിരുന്നു എന്നു സ്ഥാപിക്കാതെ പ്രസ്തുതമായ ഐതിഹ്യത്തിന്നു പ്രവേശനമില്ല". ഈ അനുമാനവും ശരിയല്ല. മേൽപ്രസ്താവിച്ചവിധത്തിൽ പ്രഥമഭൎത്താവു മ

രിച്ചോ, സംബന്ധം ഉപേക്ഷിച്ചോ പോയശേഷമായിരുന്നിരിക്കാം ബ്രാഹ്മണന്റെ ആഗമനവും ശേഷം സംഭവങ്ങളും ഉണ്ടായത്. അങ്ങനെ വന്നാൽ മി. പി. കേ. വിചാരിക്കുംപോലുള്ള ഭയങ്കരശങ്കക്കുടാതെ ഐതിഹ്യം ശരിയായിക്കൂടേ? ഗാന്ധർവ്വവിവാഹം സ്മൃതികൾ അനുവദിച്ചിരുന്ന ഒന്നുമാണല്ലൊ.

രണ്ടാമതായി മി. പി. കേ. കൊണ്ടുവരുന്ന വാദമുഖം "ചക്കാലജാതി എന്നു വച്ചിരുന്ന പ്രസ്തുത സ്ത്രീയിൽ വിശിഷ്ടസന്താനലാഭമുണ്ടായാൽ നമ്പൂതിരിക്കു അതുകൊണ്ടു എന്തു പുണ്യമാണുണ്ടാകുന്നതു" എന്നാണ്. സ്വഭാര്യയിൽ ആ വിശിഷ്ടസന്താനോല്പാദനം അസാദ്ധ്യമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, അതു വൃഥാ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നതിൽ ഭേദം ഒരു ശൂദ്രസ്ത്രീയിലെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളട്ടെ എന്നു വിദ്വാനും ഉദാരമതിയുമായ ബ്രാഹ്മണൻ വിചാരിച്ചു എങ്കിൽ അതിലെന്താണു അസംഭാവ്യമോ, വിചിത്രമോ ആയിട്ടുള്ളത്? ചില പ്രത്യേകഗ്രഹസ്ഥിതികൾ അനേകകൊല്ലങ്ങളിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രമേ ഉണ്ടാകാറുള്ളു. അതുകൊണ്ടു അങ്ങനെയുള്ള വിശിഷ്ടയോഗം ഒരു പുരുഷായുസ്സിൽ ഒരിക്കൽ ഉണ്ടായി എന്നോ, ഇല്ലെന്നോ വരാം.

മി. പി. കേയുടെ മൂന്നാമത്തെ പോയിന്റ്, "തല്ക്കാലം രാത്രികാലത്തു ഈ ജ്യൗതിഷിക ബ്രാഹ്മണനുണ്ടായതായി പറയുന്ന പുത്രിയാമോഹം ആകാശദേശത്തു നോക്കിയാലുണ്ടാകുന്നതാണോ? ഗ്രഹനിലകൾ ആകാശദേശത്തു നോക്കിയോ, ഗണനംകൊണ്ടോ ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്? . . . . ." എന്നാണ്. ബ്രാഹ്മണന്റെ പുത്രിയാമോഹം ആകാശദേശത്തു നോക്കിയതുകൊണ്ടുണ്ടായതല്ല; അതിനായിട്ടല്ല അദ്ദേഹം നോക്കിയതും. ഗ്രഹങ്ങൾ ഇന്നിന്ന രാശികളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നുവെന്നു സാധാരണക്കാർ അറിയുന്നതു ഗണനംകൊണ്ടുതന്നെ; അതിപണ്ഡിതന്മാർക്കു ആകാശദേശവീക്ഷണംകൊണ്ടും ഇതു സാധിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഗ്രഹത്തിന്റെയോ, രാശിയുടേയോ ഉദയസമയം (ലഗ്നരാശി) നാഴികമണിയും മററും ഇല്ലായിരുന്ന അക്കാലത്തു, പകൽസമയം സാധാരണ നിഴൽ നോക്കിയും, രാത്രികാലങ്ങളിൽ ഗ്രഹോദയവും മററു നക്ഷത്രസ്ഥിതികളും നോക്കിയും മാത്രമേ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഗ്രഹപാതയായ പന്ത്രണ്ടു രാശികളിൽ മിക്കവാറും ആറെണ്ണം ഒരേസമയത്തു ഒരു വീക്ഷകന്നു ദൃശ്യമാകുന്നു. ചില സമയങ്ങളിൽ മിക്ക ഗ്രഹങ്ങളും ഈ രാശികളിൽ സ്ഥിതിചെയ്കയും അവ ഒരു നിരീക്ഷകന്നു ഒരേസമയത്തു ദൃഷ്ടിഗോചരീഭവിക്കയുംചെയ്യും. മററു ചിലപ്പോൾ അഞ്ചും ആറും ഗ്രഹങ്ങൾ (പ

ഞ്ചഗ്രഹയോഗം, ഷഡ്ഗ്രഹയോഗം മുതലായവ) ഒരേ രാശിയിൽത്തന്നേ നിന്നു എന്നുവരാം. നമ്മുടെ ബ്രാഹ്മണൻ ആകാശത്തിൽ നോക്കിയതു ഒരു ധനുമാസം 15-ാം തിയ്യതിയായിരുന്നു എന്നു സങ്കല്പിക്കുക. അന്നു ബുധനും ശുക്രനും ധനു രാശിയിലും ചന്ദ്രൻ മീനത്തിലും, കുജൻ കക്കടകത്തിലും, ഗുരു കന്നിയിലും നിന്നിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. അന്നു പതിന്നാലിൽ ചില്ലാനം നാഴിക രാത്രി ചെല്ലുമ്പോഴാണു വ്യാഴോദയം ഉണ്ടാകുന്നതു്. ആ രാശി 19½ നാഴിക രാത്രിചെല്ലുന്നതുവരെ നില്ക്കയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ ബ്രാഹ്മണനു ആ സമയമായിരുന്നു അറിയേണ്ടിയിരുന്നതെന്നും വിചാരിക്കുക. അതു നാഴികമണിയില്ലാതിരുന്ന അക്കാലത്തു ആകാശത്തിൽ നോക്കാതെ എങ്ങനെ അറിയും? ഉദ്ദേശം 9 നാഴിക രാത്രി ചെല്ലുമ്പോൾ കുജൻ ഉദിക്കും. അതു നോക്കിയശേഷം സൂക്ഷിച്ചു വീക്ഷിച്ചിരിക്കാതെ കേസരിയോഗംചെയ്തു നില്ക്കുന്ന വ്യാഴത്തിൻെറ ഉദയസമയം (രാശി) അറിയാൻ സാധിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടാണു നമ്മുടെ ബ്രാഹ്മണൻ പല പ്രാവശ്യം ഇറങ്ങി നോക്കിയതും അങ്ങനെ ഒരു വിശേഷസമയം അറിഞ്ഞതും. ഇതിൽ അസംഭാവ്യമായിട്ടോ, അസാധാരണമായിട്ടോ, യാതൊന്നുമില്ല.

ഐതിഹ്യത്തേ അവിശ്വസിക്കുന്നതിനു മി. പി. കേ. കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന വാദമുഖങ്ങൾ മേൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നവയാണ്. അവയ്ക്കു സമാധാനവും പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞല്ലൊ. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ മി. പി. കേ. ആവശ്യപ്പെടുംപോലെ ഈ ഐതിഹ്യം "ശുഭസ്യശീഘ്രം" എന്നു വിചാരിച്ചു കുഴിച്ചുമൂടാൻ സാധിക്കയില്ല. ഐതിഹ്യം ഘോഷിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു ബ്രാഹ്മണനിൽ നിന്നല്ല, മറ്റൊരു വിധത്തിലാണു എഴുത്തച്ഛൻെറ ജനനം എന്നു യുക്തിയുക്തവും വിശ്വസനീയവുമായ തെളിവുകളാലും, അനുമാനങ്ങളാലും സ്ഥാപിക്കുന്നതുവരെ സംഭാവ്യമാകാൻ പാടുള്ളതായ പ്രസ്തുത ഐതിഹ്യംതന്നേ വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ അയുക്തികമായി ഒന്നുമില്ല.

സോക്രട്ടീസുംപിന്നെ പ്ലേറോയുമെന്നുടെ
പക്ഷമേറിടുന്ന ശിഷ്യന്മാരെങ്കിലും
സത്യത്തെ ഏററവും ഉത്തമമായിട്ടു്,
ചിത്തത്തിലെപ്പൊഴുമോമ്മിച്ചിടുന്നുഞാൻ— എന്നുള്ള റോമൻ വിജ്ഞാനിയായ സിസറോയുടെ അഭിപ്രായം ഈ വിധമായ തത്വാന്വേഷണകാര്യത്തിൽ അനുസ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. തുഞ്ചത്തു ഗുരുവിന്നു നമസ്കാരം!

മരണത്തിൻെറ സമീകരണം.

(അന്നനട)

വി. ആർ. കൃഷ്ണനെഴുത്തച്ഛൻ ബി. എ.

കുലമഹിമയും സ്ഥിതിപ്രഭവവും
നിഴലുകളത്രെ! യഥാൎത്ഥങ്ങളല്ല.
കവചമില്ലതാൻ വിധിതടുക്കുവാൻ
മൃതികരപാതം നൃപനുമേല്ക്കണം!

നിയതം ചെങ്കോലും കിരീടവും ക്ഷണാൽ
നിപതിച്ചീടുന്നു; പുരളുന്നുമണ്ണിൽ;
സമതാപമേല്ക്കുന്നു ദരിദ്രദീനമാ—
മരിവാളും_കോടാലിയും കൈക്കോട്ടുമായ്!

2.

കരവാളുകൊണ്ടു പടനിലം കൊയ്യാം;
പറപ്പിയ്ക്കാം ജയപതാക മേല്ക്കുമേൽ.
കടുവി,—ലെങ്കിലും,—ചടഞ്ഞടങ്ങിടും
ദൃഢമെവൻെറയും ബലിഷ്ഠനാഡികൾ!

കുനിയും നേത്തേയോ കുറച്ചുവൈകിയോ
നിരന്തരമാരും നിയതിതൻമുന്നിൽ!
പരിത്യജിയ്ക്കണം വിളർത്തമേനിയായ്
കുറങ്ങിടും പ്രാണമരുത്തുമാരുമേ!

3.

കരിയിലയാകും ജയമാല്യസുമ—
നിര;നിലനില്ക്കാം മൃഷാപ്രശംസകൾ
മൃതിദേവതതൻ ബലിപീഠത്തിന്മേ—
ലതാ പൊഴിയുന്നു ജയി തൻചോരയും!

ഇരുളുചൂഴുന്ന ശവകുടീരത്തിൽ
പരമേതുന്നതശിരസ്സുമെത്തണം.
അഹോ മഹിതർതൻ പ്രയത്നമേ നവ—
സുരഭിലസുമഫലങ്ങളേകിടൂ!

UNIVERSITY LIBRARY 20 OCT 1932 MADRAS

കോളേജിൽ പഠിപ്പു കേമമായി.

(ഒരു ചെറുകഥ)

പി. കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ II. U. C.

പത്താംക്ലാസ്സു പാസ്സായശേഷം ഞാൻ മംഗലാപുരത്തു പ്രസിദ്ധിപ്പെട്ട മഹാകലാലയത്തിൽ വന്നുചേൎന്നു. അന്ന് എനിക്കു പതിനെട്ടു വയസ്സു മാത്രമേ പ്രായമായിട്ടുള്ളു. അതുവരെ ഒരിക്കലെങ്കിലും തോററിട്ടില്ല. പിതാവിൻെറ ഇച്ഛാനുസാരമാണു ഞാൻ ഇവിടെ വന്നു പഠനം ആരംഭിച്ചതു്. എത്ര കുട്ടികളാണു പിതൃശാസനത്തിന്നു പ്രതികൂലികളായി പഠിപ്പും വേണ്ടെന്നുവച്ചു വീട്ടിലെ ചോറും തിന്നു ചീൎത്തു്, പെങ്ങന്മാരോടു 'കന്നംകടിച്ചു്', കണ്ടവരോടുകൂട്ടും കൂടി, കണ്ടേടത്തെല്ലാം കേറിച്ചെന്നു്, പല കുസൃതികളും കാട്ടി, കണ്ട ചുമരിന്മേലെല്ലാം കണ്ണിൽക്കണ്ടവരെ കുറിച്ചു കുററങ്ങളെഴുതിക്കൊണ്ടു തെമ്മാടികളായി കാലം കഴിക്കുന്നതു്! അങ്ങനെയുള്ള കുബുദ്ധികളായ കുട്ടികൾക്കു് എൻെറ വിനയം അസൂയാവഹമായി തീരട്ടെ!!

അറുപത്തിരണ്ടു വയസ്സു പ്രായംചെന്നവനും കോഴന്നൂർ ഗ്രാമത്തിലെ പ്രമാണിയും ആയ എൻെറ പിതാവിന്നു് ഇംഗ്ലീഷ് എന്തെന്നുതന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടാ. പുത്രവാത്സല്യത്തിൻെറ പരിപൂൎണ്ണാവസ്ഥ പ്രാപിച്ച പുമാൻമാരിൽ പ്രഥമസ്ഥാനാൎഹൻ എൻെറ പിതാവാണെന്നുള്ളതിന്നു പക്ഷാന്തരമില്ല. 'ഞാൻ കണ്ട കാൎയ്യേ ഉള്ളൂ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരെ? പിതാവു പിശുക്കനാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഉടുത്ത മുണ്ടു ഉരച്ചു കയററിയല്ലാതെ പൃഷ്ഠം നിലത്തു വയ്ക്കില്ല. അല്ലെങ്കിൽ മുണ്ടിൽ ചളിയാവുമത്രെ! വിളക്കു കത്തിക്കുവാൻ പണച്ചിലവുകളുള്ളതുകൊണ്ടു പകലൂണു കഴിച്ചു ഏഴുമണിക്കു എല്ലാവരും കിടക്കണമെന്നാണു നിശ്ചയം!

പഠിക്കാൻ പോരുമ്പോൾതന്നെ അച്ഛൻ ഉപദേശിച്ചിരുന്നതു 'പണം പാകത്തിനെ ചിലവാക്കാവൂ' എന്നാണു്. അധികകാലം അങ്ങിനെ പെരുമാറുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചില്ല. പരിഷ്ക്കാരത്തിൻെറ പരമാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ച പെൺകുട്ടികൾ മുഖത്തു പൌഡറും പൂശി, യന്ത്രശക്തിയാൽ തലമുടി ചുരുട്ടി ചില തുശികളൊക്കെ കുത്തിപ്പിടിപ്പിച്ചു, കൈവക്കുകളിൽ ബോർഡർ പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ബ്ളൌസുകളും വിചിത്രവേലകൾ ചെയ്തിരിക്കുന്ന സാരികളും അണിഞ്ഞു പുറത്തു വരുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ടു്, നിത്യം കുടുമ കെട്ടിവെച്ചു ദീക്ഷ വളർത്തി, കണ്ണിക്കാലിറങ്ങാത്ത മുണ്ടുമുടുത്തു, കലാലയത്തിലേക്കുപോകുന്ന എന്നെ കണ്ടു ചില പെൺകുട്ടികൾ 'ഈയാളെന്തു പഴഞ്ചൻ നായരാണു്' എന്നു പറഞ്ഞു പരിഹസി

ക്കുന്നതു യദൃച്ഛയാ ഒരു ദിവസം എന്റെ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ പതിച്ചതോടുകൂടി പിതാവിന്റെ പണത്തിനു ചിലവു വർദ്ധിച്ചു.

വലിയ താമസം കൂടാതെ എന്റെ വേഷമൊക്കെ മാറി. കുടുമ വെട്ടി. ഓക്സ്ഫോർസ് സമ്പ്രദായത്തിൽ തല ഈരുവാൻ കുറച്ചു കാലതാമസം വേണ്ടിവന്നു. അപ്ടുഡേററ് (up-to-date) ഫാഷനിൽ ചെവിയ്ക്കൊപ്പംവെച്ചു മുഖക്ഷൌരം ചെയ്യിട്ടില്ലെങ്കിൽ സുഖമില്ല. സിഗരെട്ടുവലിച്ചില്ലെങ്കിൽ സുഹൃത്തുക്കൾക്കു സന്തോഷമാകുമോ? പൈജാമിഷർട്ടും അഞ്ചുമുഴം നീളമുള്ള ഖദർ ഷാളും ധരിച്ചില്ലെങ്കിൽ കോളേജ്സ്റ്റൈലിന്നു കുറവല്ലേ? ബട്ടൻസിന്റെ ചിലവോർത്ത് ഡബിൾബ്രെസ്റ്റ്കോട്ട് തുന്നിച്ചില്ലെങ്കിൽ കുട്ടികൾ ഹൂട്ടുചെയ്യും. ദിനം പ്രതി മുഖക്ഷൌരം ചെയ്യണ്ടേ? മുഖക്ഷൌരം ചെയ്യാൽ എങ്ങിനെയാണു സ്നോ പുരട്ടാതിരിക്കുന്നതു്. വാസ്‌ലേൻ പുരട്ടിയില്ലെങ്കിൽ തലമുടി മിനുത്തിരിക്കുമോ? ബെയർഫുട്ടസ് ആയി ടൌണിൽ നടക്കാൻ നാണാവില്ലേ? കോളേജ് സ്റ്റുഡന്റായാൽ കാൻവാസ് ഷൂസ് കാലിൽ കൂടാതെ ഒഴികയില്ല. വേനൽക്കാലത്തു ഉഷ്ണം ജാസ്തിയല്ലേ. ഒരു കൂളിംങ് ഗ്ലാസ്സ് അത്യാവശ്യമല്ലേ? കണ്ണട താഴത്തു വീഴാതിരിക്കുവാൻ സ്വർണ്ണംകൊണ്ടു ഒരു ചെയിൻ വേണ്ടേ? തിയെറററിലും മററും ചെന്നാൽ നാലാളുകൾ ഇരിക്കുന്നപോലെ നമുക്കും ഇരിക്കണ്ടേ? ഇതിനെല്ലാം പണം കൂടാതെ കഴിയുമോ?

ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞു ഒരു ദിവസം വീട്ടിൽചെന്നപ്പോഴത്തെ കഥ കേൾക്കേണ്ടതാണ്. അച്ഛൻ ഇതൊക്കെ നടാടെയാണു കാണുന്നതു്. എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ അച്ഛൻ "കുട്ടാ, എന്താ കുപ്പായം ഇടാണ്ടിരുന്നൂടെ? ആ കാന്തീടെ കാലം കഴിയുന്നവരെ നെല്ലും നാളേരോംവിററു നാലു കാശു കിട്ടാൻ നോക്കേണ്ട. ആ ബൌദ്ധന്റെകൂടെ നീയും മാർഗ്ഗം കൂടാള്ള വട്ടായൊ? ആ രണ്ടാംമുണ്ടൊന്നു കാണട്ടെ. ശുദ്ധപുലിവേഷം. അല്ലാ തലേം കളഞ്ഞോ. കേമായി. പോരെങ്കി കാലുമ്മെ പൂട്ടിസ്സും. ഇതൊക്കെ എന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടുമതി. എന്തിനാ കണ്ണാടാ. ഇത്രവേഗംകൊണ്ടു വെള്ളെഴുത്തായോ. ഓ, അതുമ്മെ ഒരു പഴുതാര തൂങ്ങിക്കെടക്കണു. അതിനെ തട്ടിക്കളയൂ." എന്നു പറഞ്ഞു.

ഞാൻ — അതു പഴുതാരയല്ല. കണ്ണട താഴെ വീഴാതിരിക്കുവാനുള്ള ചെയിനാണ്.

അച്ഛൻ — അതിനാണ് ഈ വള്ളി തൂക്കീട്ടേക്കണെ? അ: ഒരു കൂട്ടം വേഷങ്ങള്. ആ ചെവീടവടെ ഒന്നു നോക്കു ശുദ്ധജ്ജ്ഞൂരൻതന്നെ.

പക്ഷെ ഇതൊന്നും കേട്ട ഞാൻ കുലുങ്ങീല്ല. പരിഷ്ക്കാരങ്ങളൊക്കെ വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി പഠിപ്പിന്നു സമയമില്ലാതായി. അധികം താമസിയാതെ ലോകരംഗത്തിന്നു കീഴടങ്ങേണ്ടതായും വന്നു.

*   *   *   *   *   *

ഹോസ്റ്ററലിന്നു സമീപമുള്ള ഒരു സൌധമാണ് ഒരു ദിവസം എ ൻെറ പാദങ്ങൾക്കു ലക്ഷ്യമായി തീൎന്നതു്. ദ്വാരത്തിൽ 'K. T. M. Nair B. A. & B. L. Vakil' എന്നു് എഴുതിയ ഒരു പലക അതിവിചിത്രമായി പണി ചെയ്തു വെച്ചിരുന്ന ആ സൌധത്തിൻെറ മുൻഭാഗം മാത്രമെ പ്രേക്ഷകന്മാരെ വശീകരിച്ചിരുന്നുള്ളു. സുഹൃത്സമേതം അവിടെ ചെന്ന എന്നോടു വക്കീൽ ഇരിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു വില്ലീസ് മെത്തകളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കസേരകളിൽ ഒന്നിന്മേൽ ഞാൻ സ്ഥാനം പിടിച്ചു.

വക്കീൽ സ്നേഹിതനോടുകൂടി അകത്തു പോയി അധികം താമസിയാതെ മടങ്ങിവന്നു പലേ കാൎയ്യങ്ങളെ കുറിച്ചും സംഭാഷണം നടത്തി. അവർ ഇരുവരും അവിടെനിന്നു പോകയുംചെയ്തു. ആ സ്ഥലം ഒരു നടനരംഗംപോലെ തോന്നി. ഇതാ "മണിമയമണ്ഡനാമണ്ഡലമണ്ഡിതയും, സകലലോകലലനാകുലലലാമഭൂതകന്യക," എന്നു തോന്നിക്കുന്നവളുമായ ഒരു വനിത ആവിൎഭവിച്ചു. അവൾ കാപ്പിയും പലഹാരങ്ങളുംകൊണ്ടു വന്നു് എന്നെ സൽക്കരിക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നു. ഞാനൊ, അന്ധനായി സ്തുതിചെയ്യുന്നു. അതി മൃദുലങ്ങളായ കരപല്ലവങ്ങൾകൊണ്ടു യദൃച്ഛയാ അവൾ എന്നെ സ്പൎശിച്ചതുകൊണ്ടു ഞാനൊന്നു നടുങ്ങി. ദേവലോകത്തെങ്ങും കനകവൎണ്ണത്തിലുള്ള കമനീമണികളെ കാണ്മാൻ പ്രയാസമാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കെ എൻെറ കൎക്കശകരങ്ങളെ സ്പൎശിച്ച കനകമയമായ കരപല്ലവത്തിന്നു മുറിവു തട്ടിയൊ എന്ന സംശയത്തോടുകൂടി ഞാൻ അവളുടെ മുഖത്തൊന്നു നോക്കി. "ചൂതാങ്കുരാസ്വാദകഷായകണ്ഠയായ" പുംസ്കോകിലത്തെപോലെ മൃദുലമായ സ്വരത്തിൽ ആ തരുണി "കാപ്പി കുടിക്കൂ" എന്നു പറഞ്ഞ് എന്നെ നീലിമ പൂണ്ട നേത്രങ്ങൾകൊണ്ടു മന്ദസ്മിതപരിപൂൎണ്ണമായ ഒരു കടാക്ഷം ചെയ്തു. ഞാൻ കമലത്തിന്നു — അതെ അവളുടെ പേർ അപ്രകാരമായിരുന്നു — കീഴടങ്ങി. കുറച്ചു നേരത്തെ സംഭാഷണത്തിന്നുശേഷം K. T. M. Nair അവിടെ എത്തി. കമലം അന്തൎദ്ധാനം ചെയ്തു. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും വക്കീലിനോടു യാത്ര പറഞ്ഞു അവിടെനിന്നു പോന്നു.

സ്നേഹിതൻ അവരെ കുറിച്ചു എന്നോടു വളരെ പ്രശംസിച്ചു. അന്നുരാത്രി കമലത്തെ വിചാരിച്ചു കഴിച്ചുകൂട്ടി. പിറേറദിവസം വിവാഹം തീൎച്ചയായി. അതിന്നു 200 ക. സ്നേഹിതന്നു കോഴകൊടുത്തു; വിവരം പിതാവിനെ അറിയിച്ചു.

പിതാവു കല്ല്യാണവൎത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ വളരെ പരിഭ്രമിച്ചു. പക്ഷെ വക്കീലിന്റെ പ്രതാപവും; പുത്രവാത്സല്യവുംകൂടി യോജിച്ചപ്പോൾ മനസ്സു കല്ല്യാണത്തിന്നനുകൂലമായി. വിവാഹം വളരെ മോടിയിൽ കഴിക്കയും ചെയ്തു.

പിറ്റെ ദിവസംമുതൽ കമലവും അവളുടെ രണ്ടു സഹോദരിമാരും എന്റെ ഗൃഹത്തിലായി താമസം. ഇപ്പഴല്ലെ കള്ളിപുറത്തായതു്. വക്കീലിന്നു മൂന്നു പൈപ്പു വകയില്ല. ആ പുറത്തുകണ്ട പകിട്ടുമാത്രമാണു് ആകെ സ്വത്തു്. ഹാ! കമലം എന്നെ കബളിച്ചു. രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞു് ഒരിക്കൽ അവൾ കുളികഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവരുമ്പോൾ യദൃച്ഛയാ ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടി. കമലത്തിന്നു കനകവൎണ്ണമല്ല. ആ വൎണ്ണമെല്ലാം പൌഡറിന്റെ പകിട്ടായിരുന്നു. അവളുടെ പുരികക്കൊടിയും നേത്രങ്ങളും കണ്ണെഴുതുന്ന മഷികൊണ്ടു ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. എന്റെ അന്നത്തെ വ്യസനം പറയാനുണ്ടോ ? 'പുറംപൂച്ചകണ്ടു മയങ്ങൊല്ലെ' എന്നു ചിലർ പറയാറുള്ളതു് അന്നാണു് എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായതു്. എന്തുചെയ്യാം ഈശ്വരവിധി.

കൈക്കോട്ടുപിടിച്ചു സമ്പാദിച്ച പണമൊക്കെ മൂന്നു പെൺകുട്ടികളുടെ സാരിക്കും മററു ശീലത്തരങ്ങൾക്കും, അത്തർ, പൌഡർ, സെൻറ് മുതലായ സാമഗ്രികൾക്കും ചിലവാക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി കുടുംബം പാപ്പരാവാറായി, അച്ഛൻ ആധിപിടിച്ചു മരിച്ചു. അമ്മയാണെങ്കിലും വയ്യാതായി. സഹായത്തിനെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വന്നപണ്ടം നല്ലപണ്ടമാണു്. അവളെ സഹായിക്കാൻ നാലാളു് വേറെവേണം. വല്ലവേലയും ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞാൽ എന്നെതന്നെ ശാസിക്കും. ഞാനെന്തുചെയ്യും. മിണ്ടാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടോ? കുട്ടികൾ രണ്ടായി. ഉപേക്ഷിക്കാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടോ? നായർ റഗുലേഷനാണെങ്കിൽ എടയിൽകിടന്നു കളിക്കുന്നുണ്ടു്. പെണ്ണിന്റെ പിതാവാണെങ്കിലോ വക്കീലാണു്. പോരേ? കുണ്ടാമണ്ടി.

കമലത്തിന്റെ കാലൂന്നിയതോടുകൂടി കുടുംബത്തു കഞ്ഞിക്കു കാശില്ലാതായി. നാലുകൊല്ലമായി ഇൻറർമീഡിയററ പരീക്ഷക്കു തോല്ക്കുന്നു. ഇനി പഠിച്ചിട്ടെന്തു പ്രയോജനം. മനസ്സാണെങ്കിൽ മടുത്തു. 'അളുല്യ, ഇളുല്യ, അമ്മേടെ ദീക്ഷേല്ല്യ' എന്നു പറഞ്ഞ മട്ടായി. കേളേജിൽ പഠിപ്പുകേമായി.